

สภาพแวดล้อมกับการเกิดคดีลักทรัพย์

ในบทนี้จะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ซึ่งเป็น การวิเคราะห์จาก ประชากรตัวอย่างและมีการทดสอบสมมติฐานตามที่กำหนดไว้ในบทที่ 1 ดังรายละเอียดดังนี้

5.1 สภาพทั่วไปของผู้เสียหายในคดีลักทรัพย์ในเคหะสถาน

5.1.1 สถานภาพของผู้เสียหายในคดีลักทรัพย์

ก. ระดับการศึกษาของผู้เสียหายในคดีลักทรัพย์

(1) ระดับการศึกษาของผู้ถูกลักทรัพย์

จากผลการศึกษาระดับการศึกษาของเจ้าทุกข์คดีลักทรัพย์ ตามตารางที่ 5.1 พบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 32 จบปริญญาตรี รองลงมา ร้อยละ 18.9 จบประถมศึกษา ร้อยละ 15.6 จบอาชีวศึกษาร้อยละ 13.9 จบมัธยมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 5.6 จบมัธยมศึกษาตอนต้น อีกร้อยละ 5.6 จบปริญญาโท มีเพียงร้อยละ 3.3 ที่ไม่ได้รับการศึกษาและ ร้อยละ 44.0 จบในระดับอื่น ๆ เช่น จบปริญญาเอกและจบอนุปริญญา เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าผู้ถูกลักทรัพย์มักจะเป็นผู้ที่มีระดับการศึกษาที่ ซึ่งอาจเป็นเพราะคนที่มีการศึกษามีโอกาสทำงานที่มีรายได้มากกว่าคนที่มีการศึกษาต่ำกว่า และเมื่อมีรายได้ก็ย่อมจะมีทรัพย์สินเงินทองรวมทั้งโอกาสที่จะถูกลักทรัพย์ก็มีมากด้วย

ตารางที่ 5.1 ระดับการศึกษาของผู้ถูกลักทรัพย์

ที่	ระดับการศึกษาของผู้ถูกลักทรัพย์	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ปริญญาตรี	59	32.0
2	ประถมศึกษา	34	18.9
3	อาชีวศึกษา	28	15.6
4	มัธยมศึกษาตอนปลาย	25	13.9
5	มัธยมศึกษาตอนต้น	10	5.6
6	ปริญญาโท	10	5.6
7	ไม่ได้รับการศึกษา	6	3.3
8	อื่น ๆ เช่น ปริญญาเอก อนุปริญญา เป็นต้น	8	4.4
	รวม	180	100

(2) ระดับการศึกษากับการเกิดคดีลักทรัพย์

จากการศึกษาระดับการศึกษาของผู้ถูกลักทรัพย์กับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ตามตารางที่ 5.2 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 173 รายและไม่ตอบแบบสอบถาม 7 ราย ผลการศึกษาพบว่า

ผู้ถูกลักทรัพย์ที่จบการศึกษาระดับอาชีวศึกษามีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 63.0 รองลงมาเป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 62.5 ผู้ถูกลักทรัพย์ที่จบการศึกษาระดับปริญญาโทและผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษามี ความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 2 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 50.0 รองลงมาเป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับอาชีวศึกษา

ผู้ถูกลักทรัพย์ที่จบการศึกษาระดับอื่น ๆ เช่น ปริญญาเอก, อนุปริญญา มีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 3-5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 50.0 รองลงมาเป็นผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษาร้อยละ 33.3 ผู้ถูกลักทรัพย์ที่จบการศึกษาระดับปริญญาโท มีความถี่ของการถูกลักทรัพย์มากกว่า 5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 20.0 รองลงมาเป็นผู้ที่จบการศึกษามัธยมต้นร้อยละ 12.5

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการเกิดคดีลักทรัพย์โดยวิธีไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : ระดับการศึกษาของผู้ถูกลักทรัพย์ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : ระดับการศึกษาของผู้ถูกลักทรัพย์มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่าไค สแควร์ที่คำนวณได้ (37.07) มีค่ามากกว่าค่าที่เปิดตาราง (32.67) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1)

ตารางที่ 5.2 ระดับการศึกษากับการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	ระดับการศึกษา	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	ไม่ได้รับการศึกษา	1 (16.7)	3 (50.0)	2 (33.3)	-	6 (100)
2	ประถมศึกษา	20 (60.6)	9 (27.3)	4 (12.1)	-	33 (100)
3	มัธยมศึกษาตอนต้น	5 (62.5)	2 (25.0)	-	1 (12.5)	8 (100)
4	มัธยมศึกษาตอนปลาย	14 (58.3)	6 (25.0)	3 (12.5)	1 (4.2)	24 (100)
5	อาชีวศึกษา	17 (63.0)	9 (33.3)	1 (3.7)	-	27 (100)
6	ปริญญาตรี	31 (54.4)	16 (28.1)	9 (15.8)	1 (1.8)	57 (100)

ตารางที่ 5.2 (ต่อ)

ที่	ระดับการศึกษา	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
7	ปริญญาโท	3 (30.0)	5 (50.0)	-	2 (20.0)	10 (100)
8	อื่น ๆ เช่น ปริญญาเอก, อนุปริญญา ไม่ตอบ 7 ราย	3 (37.5)	1 (12.5)	4 (50.0)	-	8 (100)
	รวม (N = 173)	94 (54.3)	51 (29.5)	23 (13.3)	5 (2.9)	173 (100)

ค่าไค สแควร์ (χ^2) = 37.07, องศาอิสระ (df) = 21 และ
ระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

ข. จำนวนสมาชิกในครอบครัว

(1) จำนวนสมาชิกในครอบครัวของผู้ถูกลักทรัพย์

จากผลการศึกษานี้จำนวนสมาชิกในครอบครัวของผู้ถูกลักทรัพย์ตามตารางที่ 5.3 พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 41.1 มีสมาชิกในครอบครัว 4-6 คน รองลงมาร้อยละ 36.1 มีสมาชิกในครอบครัว 1-3 คน ร้อยละ 13.9 มีสมาชิกในครอบครัว 7-9 คน และร้อยละ 8.9 มีสมาชิกในครอบครัว 10 คนขึ้นไป

เมื่อพิจารณาถึงจำนวนสมาชิกที่มีอยู่ในบ้านของผู้ถูกลักทรัพย์ พบว่าบ้านที่มีจำนวนสมาชิกมากที่สุดถูกลักทรัพย์น้อยที่สุด ซึ่งอาจเป็นเพราะสมาชิกในบ้านมีโอกาสได้อยู่ดูแลบ้านมากกว่าบ้านที่มีสมาชิกน้อยกว่าคดีลักทรัพย์จึงเกิดขึ้นน้อยกว่า

ตารางที่ 5.3 จำนวนสมาชิกในครอบครัวของผู้ถูกสัมภาษณ์

ที่	สมาชิกในครอบครัว	จำนวนราย	ร้อยละ
1	4 - 6 คน	74	41.1
2	1 - 3 คน	65	36.1
3	7 - 9 คน	25	13.9
4	10 คนขึ้นไป	16	8.9
	รวม	180	100

(2) จำนวนสมาชิกในครอบครัวกับการเกิดคดีลักทรัพย์
จากการศึกษาจำนวนสมาชิกในครอบครัวของผู้ถูกสัมภาษณ์กับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ตามตารางที่ 5.4 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 173 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 7 ราย ผลการศึกษาพบว่า

จำนวนสมาชิกในครอบครัว 10 คนขึ้นไปมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 62.5 รองลงมา จำนวนสมาชิกในครอบครัว 4-6 คน ร้อยละ 58.9 จำนวนสมาชิกในครอบครัว 7-9 คน มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 43.5 รองลงมาจำนวนสมาชิกในครอบครัว 4-6 ร้อยละ 28.8

จำนวนสมาชิกในครอบครัว 7-9 คน มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 3-5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 17.4 รองลงมาจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1-3 คน ร้อยละ 16.4 จำนวนสมาชิกในครอบครัว 10 คนขึ้นไปมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์มากกว่า 5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 6.3 รองลงมาจำนวนสมาชิกในครอบครัว 7-9 คน ร้อยละ 4.3

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกใน
ครอบครัวกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์โดยวิธีไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐาน
ว่า

H_0 : จำนวนสมาชิกในครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับ
จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : จำนวนสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับ
จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (6.93) มีค่าน้อยกว่า
ค่าที่เปิดตาราง (16.91) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นจำนวนสมาชิกในครอบครัวไม่มีความ
สัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1)

ตารางที่ 5.4 จำนวนสมาชิกในครอบครัวกับการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	จำนวนสมาชิก ในครอบครัว	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	1 - 3 คน	33 (54.1)	17 (27.9)	10 (16.4)	1 (1.6)	61 (100)
2	4 - 6 คน	43 (58.9)	21 (28.8)	7 (9.6)	2 (2.7)	73 (100)
3	7 - 9 คน	8 (34.8)	10 (43.5)	4 (17.4)	1 (4.3)	23 (100)
4	10 คนขึ้นไป ไม่ตอบ 7 ราย	10 (62.5)	3 (18.8)	2 (12.5)	1 (6.3)	16 (100)
	รวม (N = 173)	94 (54.3)	51 (29.5)	23 (13.3)	5 (2.9)	173 (100)

ค่าไค สแควร์ (χ^2) = 6.93, องศาอิสระ (df) = 9 และระดับนัยสำคัญ (α)
= 0.05

ค. อาชีพ

(1) อาชีพของเจ้าทุกข์คดีลักทรัพย์

ผลการศึกษาเกี่ยวกับอาชีพของเจ้าทุกข์คดีลักทรัพย์ตาม

ตารางที่ 5.5 พบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 37.1 ประกอบอาชีพส่วนตัว ร้อยละ 28.9 รับจ้าง ร้อยละ 27.8 รับราชการ ร้อยละ 7.8 ทำงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 1.1 เป็นนักเรียน นักศึกษา อีกร้อยละ 1.1 ไม่ได้ประกอบอาชีพมีเพียงร้อยละ 1.7 ประกอบอาชีพอื่น ๆ เช่น ชำราชการและรับจ้าง

ผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนมากประกอบอาชีพส่วนตัวซึ่งอาจมีส่วนเชื่อมโยงกับฐานะทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการถูกลักทรัพย์ เนื่องจากโดยทั่วไปแล้วผู้ประกอบอาชีพส่วนตัวมักจะมีทรัพย์สินเงินทองมากกว่าผู้ประกอบอาชีพอื่น โอกาสที่จะถูกลักทรัพย์จึงมีมากกว่าผู้ที่มีทรัพย์สินเงินทองน้อยกว่า ดังจะเห็นได้ว่าผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพถูกลักทรัพย์น้อยที่สุด

ตารางที่ 5.5 อาชีพของผู้ถูกลักทรัพย์

ที่	อาชีพ	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ประกอบอาชีพส่วนตัว (ค้าขายหรือ เกษตรกรรม)	57	31.7
2	รับจ้าง	52	28.9
3	รับราชการ	50	27.8
4	ทำงานรัฐวิสาหกิจ	14	7.8
5	ไม่ได้ประกอบอาชีพและนักศึกษา	4	2.2
6	ประกอบอาชีพอื่น ๆ เช่น ชำราชการ-- รับจ้าง	3	1.7
	รวม	180	100

(2) อาชีพกับการเกิดคดีลักทรัพย์

จากผลการศึกษาอาชีพกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ ตามตารางที่ 5.6 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 173 รายและไม่ตอบแบบสอบถาม 7 ราย พบว่า

อาชีพอื่น ๆ เช่น ข้าราชการและรับจ้าง มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์จำนวน 1 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 66.7 รองลงมา อาชีพรับราชการ ร้อยละ 28.0 อาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ จำนวน 2 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 50.0 รองลงมา รับราชการร้อยละ 33.3

อาชีพอื่น ๆ มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ จำนวน 3-5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 33.3 รองลงมาไม่ได้ประกอบอาชีพและ นักศึกษา ร้อยละ 25.0 อาชีพส่วนตัว มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์จำนวนมากกว่า 5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 9.3

ตารางที่ 5.6 อาชีพของเจ้าของบ้านกับการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	อาชีพของเจ้าของบ้าน	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	ข้าราชการ	28 (58.3)	16 (33.3)	4 (8.3)	-	48 (100)
2	รัฐวิสาหกิจ	5 (35.7)	7 (50.0)	2 (14.3)	-	14 (100)
3	รับจ้าง	29 (58.0)	14 (28.0)	7 (14.0)	-	50 (100)
4	ประกอบอาชีพส่วนตัว	28 (51.9)	13 (24.1)	8 (14.8)	5 (9.3)	54 (100)
5	ไม่ได้ประกอบอาชีพและนักศึกษา	2 (50.0)	1 (25.0)	1 (25.0)	-	4 (100)

ตารางที่ 5.6 (ต่อ)

ที่	อาชีพของเจ้าของบ้าน	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
6	อื่น ๆ เช่น ข้าราชการ-รับจ้าง ไม่ตอบ 7 ราย	2 (66.7)	-	1 (33.3)	-	3 (100)
	รวม (N = 173)	94 (54.3)	51 (29.5)	23 (13.3)	5 (2.9)	173 (100)

(3) อาชีพกับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย

จากตารางที่ 5.7 ศึกษาอาชีพของหัวหน้าครอบครัวกับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยโดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 170 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 10 ราย ผลการศึกษาพบว่า

หัวหน้าครอบครัวที่มีอาชีพอื่น ๆ เช่น ข้าราชการและรับจ้างมีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านไม้เดี่ยว-ชั้นเดียวเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 33.3 รองลงมามีอาชีพรัฐวิสาหกิจร้อยละ 11.1 หัวหน้าครอบครัวที่มีอาชีพรัฐวิสาหกิจมีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านไม้เดี่ยวสองชั้นขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 33.3 รองลงมามีอาชีพข้าราชการ ร้อยละ 25.5

หัวหน้าครอบครัวที่มีอาชีพอื่น ๆ เช่น ข้าราชการและรับจ้างมีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกเดี่ยวชั้นเดียวและบ้านตึกเดี่ยวสองชั้นขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 33.3 รองลงมามีอาชีพรับจ้างและมีอาชีพข้าราชการ ร้อยละ 9.6 และ 23.4 ตามลำดับ หัวหน้าครอบครัวที่ไม่ได้ประกอบอาชีพและนักศึกษาที่มีรูปแบบ

และประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านห้องแถวไม้เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 25.0 รองลงมาคืออาชีพรับจ้างร้อยละ 9.6

หัวหน้าครอบครัวที่ประกอบอาชีพส่วนตัวมีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกแถวเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 40.0 รองลงมาไม่ได้ประกอบอาชีพและนักศึกษา ร้อยละ 25.0 หัวหน้าครอบครัวที่ไม่ได้ประกอบอาชีพและนักศึกษามีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านทาวน์เฮาส์และแฟลต คอนโดมิเนียมและอพาร์ทเมนต์เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 25.0 รองลงมาคืออาชีพรัฐวิสาหกิจและข้าราชการ ร้อยละ 22.2 และ 10.6 ตามลำดับ

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยโดยวิธีไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : อาชีพของผู้ถูกหลักทรัพย์ไม่มีความสัมพันธ์กับ

รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย

H_1 : อาชีพของผู้ถูกหลักทรัพย์มีความสัมพันธ์กับรูปแบบ

และประเภทของที่พักอาศัย

สรุปค่าไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (58.26) มีค่ามากกว่าค่าที่เปิดตาราง (24.99) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นอาชีพของผู้ถูกหลักทรัพย์มีความสัมพันธ์กับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย (ปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.7 อาชีพของหัวหน้าครอบครัวกับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย

ที่	อาชีพของหัวหน้าครอบครัว	รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย								รวม
		บ้านไม้ เดี่ยวชั้น เดียว	บ้านไม้ เดี่ยว สองชั้น ขึ้นไป	บ้านตึก เดี่ยวชั้น ชั้นเดียว	บ้านตึก เดี่ยว สองชั้น ขึ้นไป	บ้านห้อง แถวไม้	บ้านตึก แถว	บ้านทาวน์ เฮาส์	แฟลต, คอนโดมิ เนียม, อพาร์ท เมนต์	
1	ข้าราชการ	4 (8.5)	12 (25.5)	3 (6.4)	11 (23.4)	3 (6.4)	2 (4.3)	7 (14.9)	5 (10.6)	47 (100)
2	รัฐวิสาหกิจ	1 (11.1)	3 (33.3)	-	2 (22.2)	-	1 (11.1)	2 (22.2)	-	9 (100)
3	รับจ้าง	5 (9.6)	12 (23.1)	5 (9.6)	6 (11.5)	5 (9.6)	10 (19.2)	6 (11.5)	3 (5.8)	52 (100)
4	ประกอบอาชีพส่วนตัว	1 (1.8)	7 (12.7)	4 (7.3)	12 (21.8)	4 (7.3)	22 (40.0)	4 (7.3)	1 (1.8)	55 (100)
5	ไม่ได้ประกอบอาชีพ และนักศึกษา	-	-	-	-	1 (25.0)	1 (25.0)	1 (25.0)	1 (25.0)	4 (100)
6	อื่น ๆ เช่น ข้าราชการ -รับจ้าง ไม่ตอบ 10 ราย	1 (33.3)	-	1 (33.3)	1 (33.3)	-	-	-	-	3 (100)
	รวม (N = 170)	12 (7.1)	34 (20.0)	13 (7.6)	32 (18.8)	13 (7.6)	36 (21.2)	20 (11.8)	10 (5.9)	170 (100)

ค่าไค สแควร์ (χ^2) = 58.26, องศาอิสระ (df) = 35 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

ง. รายได้

(1) รายได้ของผู้ดูแลหลักทรัพย์

ผลการศึกษาเกี่ยวกับรายได้ของเจ้าทุกข์คดีหลักทรัพย์

ต่อเดือนตาม ตารางที่ 5.8 พบว่าร้อยละ 36.7 มีรายได้มากกว่า 7,000 บาท ร้อยละ 11.7 มีรายได้ 3,001-4,000 บาท ร้อยละ 11.1 มีรายได้ 4,001-5,000 บาท ร้อยละ 10 มีรายได้ 6,001-7,000 บาท ร้อยละ 8.9 มีรายได้ 5,001-6,000 บาท ร้อยละ 7.8 มีรายได้ 2,001-3,000 บาท ร้อยละ 5 มีรายได้ต่ำกว่า 2,000 บาท และอื่น ๆ ร้อยละ 5.6 เช่น มีรายได้ไม่แน่นอน ไม่มีรายได้ มีเพียงร้อยละ 3.3 ที่ไม่ตอบแบบสอบถาม

จะเห็นว่าผู้ดูแลหลักทรัพย์ส่วนใหญ่เป็นผู้มีรายได้ซึ่ง

ผู้มีรายได้ มักจะมีทรัพย์สินเงินทองมากกว่าผู้มีรายได้น้อยกว่าและการมีทรัพย์สินเงินทองมากก็อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรมหลักทรัพย์

ตารางที่ 5.8 รายได้ของผู้ดูแลหลักทรัพย์

ที่	รายได้ต่อเดือนของผู้ดูแลหลักทรัพย์	จำนวนราย	ร้อยละ
1	มากกว่า 7,000 บาท	66	36.7
2	3,001-4,000 บาท	21	11.7
3	4,001-5,000 บาท	20	11.1
4	6,001-7,000 บาท	18	10.0
5	5,001-6,000 บาท	16	8.9
6	2,001-3,000 บาท	14	7.8
7	ต่ำกว่า 2,000 บาท	9	5.0
8	อื่น ๆ เช่น ไม่แน่นอน	10	5.6
9	ไม่ตอบแบบสอบถาม	6	3.3
	รวม	180	100

(2) รายได้ของหัวหน้าครอบครัวกับการเกิดคัลลิกทรพย์
จากผลการศึกษารายได้ของหัวหน้าครอบครัวกับความถี่
ของการเกิดคัลลิกทรพย์ตามตารางที่ 5.9 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 172 ราย และไม่ตอบแบบ
สอบถาม 8 ราย พบว่า

รายได้ของหัวหน้าครอบครัวที่เป็นข้อคิดเห็นอื่น ๆ
เช่น รายได้ไม่แน่นอน ความถี่ของการเกิดคัลลิกทรพย์ 1 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุด
คือร้อยละ 80.0 รองลงมาเป็นรายได้ของหัวหน้าครอบครัวที่ต่ำกว่า 2,000 บาท ร้อยละ
77.8 รายได้ของหัวหน้าครอบครัว 3,001-4,000 บาท มีความถี่ของการเกิดคัลลิกทรพย์
2 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 47.6 รองลงมารายได้ 5,001-6,000 บาท

รายได้ของหัวหน้าครอบครัว 2,001-3,000 บาท มี
ความถี่ของการเกิดคัลลิกทรพย์ 3-5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 35.7
รองลงมา รายได้ 4,001-5,000 บาท รายได้ของหัวหน้าครอบครัวที่มากกว่า 7,000 บาท
มีความถี่ของการเกิดคัลลิกทรพย์มากกว่า 5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ
6.3 รองลงมา รายได้ 6,001-7,000 บาท ร้อยละ 5.6

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความถี่ของ
การเกิดคัลลิกทรพย์โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : รายได้ของหัวหน้าครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์
กับจำนวนครั้งที่ถูกคัลลิกทรพย์

H_1 : รายได้ของหัวหน้าครอบครัวมีความสัมพันธ์กับ
จำนวนครั้งที่ถูกคัลลิกทรพย์

สรุป ค่าไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (25.36) มีค่าน้อย
กว่าค่าที่เปิดตาราง (32.67) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นรายได้ของหัวหน้าครอบครัวที่ถูก
คัลลิกทรพย์ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกคัลลิกทรพย์ (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1)

ตารางที่ 5.9 รายได้ของหัวหน้าครอบครัวต่อเดือนกับการเกิดคลัสเตอร์

ที่	รายได้ของหัวหน้าครอบครัว	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	ต่ำกว่า 2,000 บาท	7 (77.8)	1 (11.1)	1 (11.1)	-	9 (100)
2	2,001-3,000 บาท	6 (42.9)	3 (21.4)	5 (35.7)	-	14 (100)
3	3,001-4,000 บาท	8 (38.1)	10 (47.6)	3 (14.3)	-	21 (100)
4	4,001-5,000 บาท	13 (65.0)	4 (20.0)	3 (15.0)	-	20 (100)
5	5,001-6,000 บาท	7 (43.8)	7 (43.8)	2 (12.5)	-	16 (100)
6	6,001-7,000 บาท	13 (72.2)	3 (16.7)	1 (5.6)	1 (5.6)	18 (100)
7	มากกว่า 7,000 บาท	32 (50.0)	20 (31.3)	8 (12.5)	4 (6.3)	64 (100)
8	อื่น ๆ เช่น ไม่แน่นอน ไม่ตอบ 8 ราย	8 (80.0)	2 (20.0)	-	-	10 (100)
	รวม (N = 172)	94 (54.7)	50 (29.1)	23 (13.4)	5 (2.9)	172 (100)

ค่าไค สแควร์ (χ^2) = 25.3, องศาอิสระ (df = 21) และระดับ

นัยสำคัญ (∞) = 0.05

(3) รายได้ของหัวหน้าครอบครัวกับมูลค่าของทรัพย์สินที่

เสียหาย

จากผลการศึกษารายได้ของหัวหน้าครอบครัวกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ ตามตารางที่ 5.10 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 168 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 12 ราย ผลการศึกษาพบว่า

หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 2,000 บาท มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ต่ำกว่า 2,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 28.6 รองลงมามีรายได้ 3,001-4,000 บาท ร้อยละ 14.3 หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้ 2,001-3,000 บาท มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 2,001-5,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 35.7 รองลงมามีรายได้ 5,001-6,000 บาท ร้อยละ 25.0 หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 2,000 บาท มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 5,001-10,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 57.1 รองลงมามีรายได้ระดับอื่น ๆ เช่น รายได้ไม่แน่นอน ร้อยละ 44.4

หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้มากกว่า 7,000 บาท มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 46.2 รองลงมามีรายได้ 6,001-7,000 บาท ร้อยละ 44.4 หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้มากกว่า 7,000 บาท มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 5,001-100,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 12.3 รองลงมามีรายได้ 3,001-4,000 บาท ร้อยละ 9.5 หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้ระดับอื่น ๆ เช่น รายได้ไม่แน่นอน มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 22.2 รองลงมามีรายได้ 6,001-7,000 บาท ร้อยละ 11.1

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของหัวหน้าครอบครัวกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : รายได้ของหัวหน้าครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย

H_1 : รายได้ของหัวหน้าครอบครัวมีความสัมพันธ์กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย

สรุปค่า ไค สแควร์ที่คำนวณได้ (48.05) มีค่ามากกว่าค่าที่เปิดตาราง (46.04) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.1 ดังนั้นรายได้ของหัวหน้าครอบครัวผู้ถูกลักทรัพย์

มีความสัมพันธ์กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ (ปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1)

ตารางที่ 5.10 รายได้ของหัวหน้าครอบครัวต่อเดือนกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์

ที่	รายได้ของครอบครัว	มูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์						รวม
		ต่ำกว่า 2,000 บาท	2,001-5,000 บาท	5,001-10,000 บาท	10,001-50,000 บาท	50,001-100,000 บาท	มากกว่า 100,000 บาท	
1	ต่ำกว่า 2,000 บาท	2 (28.6)	1 (14.3)	4 (57.1)	-	-	-	7 (100)
2	2,001-3,000 บาท	1 (7.1)	5 (35.7)	4 (28.6)	4 (28.6)	-	-	14 (100)
3	3,001-4,000 บาท	3 (14.3)	4 (19.0)	8 (38.1)	3 (14.3)	2 (9.5)	1 (4.8)	21 (100)
4	4,001-5,000 บาท	1 (5.6)	3 (16.7)	7 (38.9)	6 (33.3)	-	1 (5.6)	18 (100)
5	5,001-6,000 บาท	2 (12.5)	4 (25.0)	7 (43.8)	3 (18.8)	-	-	16 (100)
6	5,001-7,000 บาท	2 (11.1)	2 (11.1)	3 (16.7)	8 (44.4)	1 (5.6)	2 (11.1)	18 (100)
7	มากกว่า 7,000 บาท	5 (7.7)	4 (6.2)	12 (18.5)	30 (46.2)	8 (12.3)	6 (9.2)	65 (100)
8	อื่น ๆ เช่นไม่แน่นอน ไม่ตอบ 12 ราย	-	-	4 (44.4)	3 (33.3)	-	2 (22.2)	9 (100)
	รวม (N = 168)	16 (9.5)	23 (13.7)	49 (29.2)	57 (33.9)	11 (6.5)	12 (7.1)	168 (100)

ค่าไค สแควร์ (χ^2) = 48.05, องศาอิสระ (df) = 35 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.1

(4) รายได้ของหัวหน้าครอบครัวต่อเดือนกับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย

จากผลการศึกษารายได้ของหัวหน้าครอบครัวต่อเดือนกับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยตามตารางที่ 5.11 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 164 ราย ไม่ตอบแบบสอบถาม 16 รายพบว่า

หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้อื่น ๆ เช่น ไม้แน่นอน มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านไม้เดี่ยวชั้นเดียวเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 12.5 รองลงมามีรายได้ 4,001-5,000 บาท ร้อยละ 10.0 หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้ 2,001-3,000 บาท มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านไม้เดี่ยวสองชั้นขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 50.0 รองลงมามีรายได้ 4,001-5,000 บาท ร้อยละ 30.0

หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้อื่น ๆ มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกเดี่ยวชั้นเดียวเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 12.5 รองลงมามีรายได้มากกว่า 7,000 บาท ร้อยละ 12.3 หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้มากกว่า 7,000 บาท มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นตึกเดี่ยวสองชั้นขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 30.8 รองลงมามีรายได้อื่น ๆ ร้อยละ 25.0 หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 2,000 บาท มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านห้องแถวไม้เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 37.5 รองลงมามีรายได้ 5,001-6,000 บาท ร้อยละ 15.4

หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้ 4,001-5,000 บาท มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกแถวเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 30.0 รองลงมามีรายได้อื่น ๆ ร้อยละ 25.0 หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้ 5,001-6,000 บาท มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านทาวน์เฮาส์เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 30.8 รองลงมามีรายได้ 6,001-7,000 บาท ร้อยละ 20.0 หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้ 2,001-3,000 บาท มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นแฟลตคอนโดมิเนียมและอพาร์ทเมนท์เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 14.3 รองลงมามีรายได้ 3,001-4,000 บาท ร้อยละ 9.5

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของหัวหน้าครอบครัวกับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยโดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : รายได้ของหัวหน้าครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย

H_1 : รายได้ของหัวหน้าครอบครัวมีความสัมพันธ์กับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย

สรุปค่า ไค สแควร์ที่คำนวณได้ (60.64) มีค่าน้อยกว่าค่าที่เปิดตาราง (66.34) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นรายได้ของหัวหน้าครอบครัวผู้ถูกสุ่มสุ่มไม่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.11 รายได้ของหัวหน้าครอบครัวต่อเดือนกับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย

ที่	รายได้ของหัวหน้าครอบครัวต่อเดือน	รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย								รวม
		บ้านไม้เดี่ยว ชั้นเดียว	บ้านไม้เดี่ยว สองชั้นขึ้นไป	บ้านตึกเดี่ยว ชั้นเดียว	บ้านตึกเดี่ยว สองชั้นขึ้นไป	บ้านห้อง แถวไม้	บ้านตึก แถว	บ้านทาวน์ เฮาส์	แฟลตคอนโด มีเนียมอพาค เมนต์	
1	ต่ำกว่า 2,000 บาท	-	2	-	2	3	1	-	-	8
2	2,001-3,000 บาท	1	7	-	-	1	3	-	2	14
3	3,001-4,000 บาท	2	5	2	2	2	4	2	2	21
4	4,001-5,000 บาท	2	6	-	2	1	6	2	1	20
5	5,001-6,000 บาท	-	2	1	-	2	3	4	1	13
6	6,001-7,000 บาท	1	3	1	3	2	2	3	-	15
7	มากกว่า 7,000 บาท	4	6	8	20	1	15	7	4	65
8	อื่น ๆ เช่น ไม่แน่นอน	1	1	1	2	-	2	1	-	8
	ไม่ตอบ 16 ราย	(12.5)	(12.5)	(12.5)	(25.0)	-	(25.0)	(12.5)	-	(100)
	รวม (N = 164)	11 (6.7)	32 (19.5)	13 (7.9)	31 (18.9)	12 (7.3)	36 (22.0)	19 (11.6)	10 (6.1)	164 (100)

ไค สแควร์ (χ^2) = 60.64, องศาอิสระ (df) = 49 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

(5) รายได้ของหัวหน้าครอบครัวต่อเดือนกับขนาดที่ดินของที่

พักอาศัย

จากผลการศึกษารายได้ของหัวหน้าครอบครัวต่อเดือนกับขนาดที่ดินของที่พักอาศัยตามตารางที่ 5.12 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 157 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 23 ราย พบว่า

หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 2,000 บาท มีขนาดที่ดินของที่พักอาศัยน้อยกว่า 50 ตารางวาเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 88.9 รองลงมาได้มีรายได้ 3,001-4,000 บาท ร้อยละ 77.8 หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้ 6,001-7,000 บาท มีขนาดที่ดินของที่พักอาศัย 50-100 ตารางวาเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 37.5 รองลงมาได้มีรายได้มากกว่า 7,000 บาท ร้อยละ 36.7 หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้ 5,001-6,000 บาท มีขนาดที่ดินของที่พักอาศัย 101-200 ตารางวาเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 15.4 รองลงมาได้มีรายได้ 6,001-7,000 บาท ร้อยละ 12.5

หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้อื่น ๆ เช่น ไม่นำแน่นอน มีขนาดที่ดินของที่พักอาศัย 201-400 ตารางวาและมากกว่า 400 ตารางวาเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 11.1 รองลงมาได้มีรายได้ 2,001-3,000 บาท ร้อยละ 7.7

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของหัวหน้าครอบครัวต่อเดือนกับขนาดที่ดินของที่พักอาศัยโดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : รายได้ของหัวหน้าครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับขนาดของที่ดินของที่พักอาศัย

H_1 : รายได้ของหัวหน้าครอบครัวมีความสัมพันธ์กับขนาดที่ดินของที่พักอาศัย

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (25.19) มีค่าน้อยกว่าค่าที่เปิดตาราง (41.34) มีระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นรายได้ของหัวหน้าครอบครัวผู้ถูกลักทรัพย์ไม่มีความสัมพันธ์กับขนาดที่ดินของที่พักอาศัย (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1)

ตารางที่ 5.12 รายได้ของหัวหน้าครอบครัวต่อเดือนกับขนาดที่ดินของที่พักอาศัย

ที่	รายได้ของหัวหน้าครอบครัวต่อเดือน	ขนาดที่ดินของที่พักอาศัย					รวม
		น้อยกว่า 50 ตารางวา	50-100 ตารางวา	101-200 ตารางวา	201-400 ตารางวา	มากกว่า 400 ตารางวา	
1	ต่ำกว่า 2,000 บาท	8 (88.9)	1 (11.1)	-	-	-	9 (100)
2	2,001-3,000 บาท	9 (62.2)	2 (15.4)	-	1 (7.7)	1 (7.7)	13 (100)
3	3,001-4,000 บาท	14 (77.8)	3 (16.7)	1 (5.6)	-	-	18 (100)
4	4,001-5,000 บาท	11 (57.9)	6 (31.6)	1 (5.3)	-	1 (5.3)	19 (100)
5	5,001-6,000 บาท	9 (69.2)	2 (15.4)	2 (15.4)	-	-	13 (100)
6	6,001-7,000 บาท	7 (43.8)	6 (37.5)	2 (12.5)	-	1 (6.3)	16 (100)
7	มากกว่า 7,000 บาท	27 (45.0)	22 (36.7)	5 (8.3)	4 (6.7)	3 (3.3)	60 (100)
8	อื่น ๆ เช่น ไม่นั่นนอน ไม่ตอบ 23 ราย	5 (55.6)	2 (22.2)	-	1 (11.1)	1 (11.1)	9 (100)
	รวม (N = 157)	90 (57.3)	44 (28.0)	11 (7.0)	6 (3.8)	6 (3.8)	157 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 25.19, องศาอิสระ (df) = 28 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

ศูนย์วิทยุโทรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.1.2 สภาพแวดล้อมทั่วไปของการเกิดคดีลักทรัพย์

ก. จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

จากตารางที่ 5.13 ซึ่งศึกษาจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ พบว่า เจ้าทุกข์คดีลักทรัพย์ส่วนใหญ่ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง มีจำนวนสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 52.2 รองลงมา ถูกลักทรัพย์ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.3 ถูกลักทรัพย์ 3-5 ครั้ง มีเพียงร้อยละ 12.8 และ มากกว่า 5 ครั้ง มีจำนวนต่ำสุด คิดเป็นร้อยละ 2.8 ของแบบสอบถามทั้งหมด

การที่เจ้าทุกข์คดีลักทรัพย์ถูกลักทรัพย์ครั้งเดียวเป็นส่วนมากอาจเป็นเพราะผู้ที่เคยถูกลักทรัพย์มาแล้วย่อมจะมีประสบการณ์และการตื่นตัวในการป้องกันรักษาทรัพย์สินให้รอดพ้นจากการถูกโจรกรรมมากกว่าผู้ที่ไม่เคยถูกลักทรัพย์เลย

ตารางที่ 5.13 จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

ที่	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์	จำนวนราย	ร้อยละ
1	1 ครั้ง	94	52.2
2	2 ครั้ง	51	28.3
3	3 - 5 ครั้ง	23	12.8
4	มากกว่า 5 ครั้ง	5	2.8
5	ไม่ตอบแบบสอบถาม	7	3.9
	รวม	180	100

ข. ช่วงเวลาที่เกิดเหตุลักทรัพย์

จากผลการศึกษาถึงช่วงเวลาในขณะเกิดเหตุลักทรัพย์ดังใน ตารางที่ 5.14 พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 48.9 ถูกลักทรัพย์ในเวลากลางคืน ร้อยละ 46.7 ถูกลักทรัพย์ในเวลากลางวันและร้อยละ 1.7 ตอบว่าไม่ทราบและมีเพียงร้อยละ 2.8 ที่ ไม่ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 5.14 ช่วงเวลาในขณะที่เกิดเหตุลัทธิ

ที่	เวลาที่เกิดเหตุลัทธิ	จำนวนราย	ร้อยละ
1	กลางคืน	88	48.9
2	กลางวัน	84	46.7
3	ไม่ทราบ	3	1.7
4	ไม่ตอบแบบสอบถาม	5	2.8
	รวม	180	100

ค. สภาพอากาศระหว่างเกิดเหตุลัทธิ

จากผลการศึกษาสภาพอากาศระหว่างเกิดเหตุลัทธิตาม ตารางที่ 5.15 พบว่าผู้ถูกลัทธิส่วนใหญ่ร้อยละ 82.8 ตอบว่าฝนไม่ตกในระหว่างเกิดเหตุ ลัทธิ และร้อยละ 13.9 ตอบว่ามีฝนตก นอกนั้นมีเพียงร้อยละ 3.3 ที่ไม่ตอบแบบสอบถาม การที่ผู้ถูกลัทธิส่วนมากตอบว่าฝนไม่ตกในระหว่างเกิดเหตุลัทธิ จึงอาจเป็นไปได้ว่าสภาพ อากาศคือฝนตกไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเกิดอาชญากรรมลัทธิอย่างเด่นชัดจากข้อมูลที่ได้ จากแบบสอบถามนี้

ตารางที่ 5.15 สภาพอากาศระหว่างเกิดเหตุลัทธิ

ที่	สภาพอากาศระหว่างเกิดเหตุ	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ฝนไม่ตก	149	82.8
2	มีฝนตก	25	13.9
3	ไม่ตอบแบบสอบถาม	6	3.3
	รวม	180	100

ง. สภาพแวดล้อมข้างเคียงระหว่างถูกลักทรัพย์

(1) สภาพแวดล้อมระหว่างถูกลักทรัพย์

จากผลการศึกษาสภาพแวดล้อมข้างเคียงในระหว่างที่ถูกลักทรัพย์ตามตารางที่ 5.16 พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 56.7 ให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมข้างเคียงในระหว่างที่ถูกลักทรัพย์ได้แก่ ไม่มีอะไรผิดปกติ มีการชุกคลองระบายน้ำข้างที่พักอาศัย และมีกลุ่มวัยรุ่นคึกคักและคมทินเนอร์ เป็นต้น รองลงมาร้อยละ 19.4 ตอบว่ามีการก่อสร้างในละแวกบ้าน ร้อยละ 3.9 มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้าน ร้อยละ 3.3 มีงานสังสรรค์ในละแวกบ้าน อีกร้อยละ 3.3 มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้าน และมีการก่อสร้างในละแวกบ้าน ร้อยละ 3.3 มีการก่อสร้างในละแวกบ้านและให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ ร้อยละ 1.1 มีการก่อสร้างและม้งานสังสรรค์ในละแวกบ้าน ร้อยละ 0.6 มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้านและในละแวกบ้านรวมทั้งให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ และร้อยละ 8.4 ไม่ตอบแบบสอบถาม

ในการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหสถานนั้น สภาพแวดล้อมข้างเคียงในระหว่างที่เกิดเหตุ อาจมีส่วนเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดอาชญากรรมประเภทนี้ได้ เช่น เมื่อมีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้านหรือในละแวกบ้านอาชญากรอาจจะเป็นพวกคนงานก่อสร้างในบริเวณใกล้เคียงที่ฉวยโอกาสเข้าทำการลักทรัพย์ในขณะที่เจ้าของบ้านข้างเคียงไม่อยู่หรือเมื่อโอกาสอำนวย แต่ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนี้ สภาพแวดล้อมข้างเคียงอาจมีส่วนในการเกิดอาชญากรรมคดีลักทรัพย์บ้างไม่มากนักน้อยและมากกว่าครึ่งหนึ่งตอบว่ามีสภาพแวดล้อมในลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการเกิดอาชญากรรมคดีลักทรัพย์ในเคหสถาน

ตารางที่ 5.16 สภาพแวดล้อมข้างเคียงในระหว่างที่ถูกหลักทรัพย์

ที่	สภาพแวดล้อมข้างเคียงระหว่างถูกหลักทรัพย์	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ข้อคิดเห็นอื่น ๆ เช่น ไม่มีอะไรผิดปกติ มีการชุกคลองระบายน้ำข้างที่พักอาศัย มีกลุ่มวัยรุ่นดื่มเหล้าและคันทินเนอร์ เป็นต้น	102	56.7
2	มีการก่อสร้างในละแวกบ้าน	35	19.4
3	มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้าน	7	3.9
4	มีงานสังสรรค์ในละแวกบ้าน	6	3.3
5	มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้าน และมีการก่อสร้างในละแวกบ้าน	6	3.3
6	มีการก่อสร้างในละแวกบ้านและ ข้อคิดเห็นอื่น ๆ	6	3.3
7	มีการก่อสร้างและมีงานสังสรรค์ใน ละแวกบ้าน	2	1.1
8	มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้าน และในละแวกบ้านรวมทั้งให้ข้อคิดเห็น อื่น ๆ	1	.6
9	ไม่ตอบแบบสอบถาม	15	8.4
	รวม	180	100

(2) สภาพแวดล้อมข้างเคียงระหว่างถูกฉีกหักกับการเกิด
คดีฉีกหัก

จากการศึกษาสภาพแวดล้อมข้างเคียงในระหว่างที่ถูก
ฉีกหักและความถี่ของการเกิดคดีฉีกหักตามตารางที่ 5.17 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 165
รายและไม่ตอบแบบสอบถาม 15 ราย ผลการศึกษาพบว่า

สภาพแวดล้อมข้างเคียงในระหว่างที่ถูกฉีกหักที่มีการ
ซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้านและในละแวกบ้านรวมทั้งมีงานสังสรรค์ในละแวกบ้าน และมีการ
ซ่อมแซมและก่อสร้างในบ้านและอื่น ๆ รวมทั้งมีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้านและในละแวก
บ้านและอื่น ๆ มีความถี่ของการเกิดคดีฉีกหัก 1 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือ
ร้อยละ 100 รองลงมาที่มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้านร้อยละ 71.4

สภาพแวดล้อมข้างเคียงในระหว่างที่ถูกฉีกหักที่มีการ
ซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้านและในละแวกบ้านมีความถี่ของการเกิดคดีฉีกหัก 2 ครั้ง เป็นส่วน
ใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 50.0 รองลงมาในงานสังสรรค์ในละแวกบ้านและมีการก่อสร้าง
ในละแวกบ้านและอื่น ๆ ร้อยละ 33.3

สภาพแวดล้อมข้างเคียงในระหว่างที่ถูกฉีกหักที่มีการ
ก่อสร้างและในงานสังสรรค์ในละแวกบ้าน มีความถี่ของการเกิดคดีฉีกหัก 3-5 ครั้ง และมาก
กว่า 5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 50.0 รองลงมาที่มีการก่อสร้างในละแวก
บ้านและอื่น ๆ และมีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้านและในละแวกบ้านร้อยละ 33.3 ร้อยละ
16.7 ตามลำดับ

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมข้างเคียง
ระหว่างถูกฉีกหักกับความถี่ของการเกิดคดีฉีกหักโดยวิธีไค สแควร์ (Chi Square) โดย
ตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : สภาพแวดล้อมข้างเคียงระหว่างถูกฉีกหักไม่
มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกฉีกหัก

H_1 : สภาพแวดล้อมข้างเคียงระหว่างถูกฉีกหัก
มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกฉีกหัก

สรุปค่าไค สแควร์ที่คำนวณได้ (32.09) มีค่าน้อยกว่า

ค่าที่เปิดตาราง (40.11) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นสภาพแวดล้อมข้างเคียงระหว่างที่ถูก
 ลักทรัพย์ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_1 และปฏิเสธ H_0)

ตารางที่ 5.17 สภาพแวดล้อมข้างเคียงในระหว่างที่ถูกลักทรัพย์และการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	สภาพแวดล้อมข้างเคียง ระหว่างถูกลักทรัพย์	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้าง ในบ้าน	5 (71.4)	2 (28.6)	-	-	7 (100)
2	มีการก่อสร้างในละแวกบ้าน	20 (57.1)	10 (28.6)	5 (14.3)	-	35 (100)
3	มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้าง ในบ้านและในละแวกบ้าน	2 (33.3)	3 (50.0)	-	1 (16.7)	6 (100)
4	มีงานสังสรรค์ในละแวกบ้าน	3 (50.0)	2 (33.3)	1 (16.7)	-	6 (100)
5	มีการก่อสร้างและมีงานสัง สรรค์ในละแวกบ้าน	-	-	1 (50.0)	1 (50.0)	2 (100)
6	มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้าง ในบ้านและในละแวกบ้าน รวมทั้งมีงานสังสรรค์ใน ละแวกบ้าน	1 (100)	-	-	-	1 (100)
7	อื่น ๆ เช่น ไม่มีอะไรผิดปกติ	55 (55.0)	29 (29.0)	13 (13.0)	3 (3.0)	100 (100)
8	มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้าง ในบ้านและอื่น ๆ	1 (100)	-	-	-	1 (100)
9	มีการก่อสร้างในละแวกบ้าน และอื่น ๆ	2 (33.3)	2 (33.3)	2 (33.3)	-	6 (100)

ตารางที่ 5.17 (ต่อ)

ที่	สภาพแวดล้อมข้างเคียง ระหว่างถูกลักทรัพย์	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
10	มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้าง ในบ้านและในละแวกบ้าน และอื่น ๆ ไม่ตอบ 15 ราย	1 (100)	-	-	-	1 (100)
	รวม (N = 165)	90 (54.5)	48 (29.1)	22 (13.3)	5 (3.0)	165 (100)

ค่าไค สแควร์ (χ^2) = 32.09, องศาอิสระ (df) = 27 และระดับนัยสำคัญ
(α) = 0.05

จ. เทศกาลที่ใกล้เคียงระหว่างถูกลักทรัพย์

จากผลการศึกษาเทศกาลที่ใกล้เคียงกับช่วงเวลาที่เกิดเหตุ
ลักทรัพย์ตามตารางที่ 5.18 พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 10 ตอบว่าเทศกาลที่ใกล้เคียง
กับช่วงเวลาที่เกิดเหตุลักทรัพย์คือเทศกาลปีใหม่ ร้อยละ 8.3 ตอบว่าเทศกาลสงกรานต์ ร้อยละ
6.7 ตอบว่าวันสำคัญทางศาสนา ร้อยละ 3.3 ตอบว่าตรุษจีนและร้อยละ 71.7 ให้ข้อคิดเห็น
อื่น ๆ เช่น ไม่มีเทศกาลใด ๆ หลังวันพระราชทานยศ 5 ธันวาคม และวันลอยกระทง เป็นต้น

เทศกาลต่าง ๆ อาจมีความสัมพันธ์กับการเกิดปัญหาอาชญากรรม
ในแง่ที่คนส่วนใหญ่ออกไปเที่ยวนอกบ้านและปิดบ้านทิ้งไว้ในช่วงไปเที่ยวจึงมีส่วนเป็นช่องทาง
ให้คนร้ายเข้าทำการโจรกรรมได้ แต่เทศกาลปีหนึ่งมีไม่มากครั้ง ฉะนั้นจากคำตอบที่ได้จากแบบ

สอบถาม ในช่วงที่เกิดเหตุลักทรัพย์ จะมีเทศกาลต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องอยู่บ้าง ถึงแม้ว่าในช่วงเวลาที่เกิดเหตุลักทรัพย์ส่วนใหญ่จะไม่ตรงกับเทศกาลใด ๆ ก็ตาม

ตารางที่ 5.18 เทศกาลที่ใกล้เคียงกับช่วงเวลาที่เกิดเหตุลักทรัพย์

ที่	เทศกาลที่ใกล้เคียงกับช่วงเกิดเหตุ	จำนวนราย	ร้อยละ
1	เทศกาลปีใหม่	18	10.0
2	เทศกาลสงกรานต์	15	8.3
3	วันสำคัญทางศาสนา	12	6.7
4	ตรุษจีน	6	3.3
5	อื่น ๆ เช่น ไม่มีเทศกาล หลังวันพระราชทานอภัยโทษ 5 ธันวาคม และวันลอยกระทง เป็นต้น	129	71.7
	รวม	180	100

จ. จำนวนผู้อยู่อาศัยระหว่างเกิดเหตุลักทรัพย์

จากตารางที่ 5.19 ศึกษาจำนวนผู้อยู่อาศัยระหว่างเกิดเหตุลักทรัพย์พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 45 ไม่มีคนเฝ้าบ้านระหว่างเกิดเหตุลักทรัพย์ รองลงมาร้อยละ 33.9 มีสมาชิกในครอบครัวและเจ้าของบ้าน ร้อยละ 16.7 มีสมาชิกในครอบครัว และร้อยละ 3.3 มีเฉพาะเด็กรับใช้เฝ้าบ้าน มีเพียงร้อยละ 1.1 ที่ไม่ตอบแบบสอบถาม

จะเห็นได้ว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนมากไม่มีคนเฝ้าบ้านระหว่างเกิดเหตุลักทรัพย์จึงเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดอาชญากรรมคดีลักทรัพย์ เนื่องจากคนร้ายสามารถก่ออาชญากรรมประเภทนี้ได้สะดวก

ตารางที่ 5.19 จำนวนผู้อยู่อาศัยในบ้านระหว่างเกิดเหตุลักทรัพย์

ที่	ผู้อยู่อาศัยระหว่างเกิดเหตุลักทรัพย์	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ไม่มีคนเฝ้าบ้าน	81	45
2	มีสมาชิกในครอบครัวและเจ้าของบ้าน	61	33.9
3	มีสมาชิกในครอบครัว	30	16.7
4	มีเฉพาะเด็กรับใช้เฝ้าบ้าน	6	3.3
5	ไม่ตอบแบบสอบถาม	2	1.1
	รวม	180	100

ช. เด็กรับใช้หรือคนงานหญิง

จากผลการศึกษาเด็กรับใช้หรือคนงานหญิงมีชายหนุ่มมาติดพันและชวนออกไปหาคูขี้ตามตารางที่ 5.20 พบว่าเจ้าทุกข์คดีลักทรัพย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 66.1 ตอบว่าเด็กรับใช้หรือคนงานหญิงไม่มีชายหนุ่มมาติดพันหรือชวนออกไปหาคูขี้ รองลงมาร้อยละ 26.1 ไม่มีเด็กรับใช้หรือคนงานหญิง ร้อยละ 7.8 .เด็กรับใช้หรือคนงานหญิงมีชายหนุ่มมาติดพัน

จะเห็นได้ว่าส่วนมากเด็กรับใช้หรือคนงานหญิงไม่มีชายหนุ่มมาติดพันและชวนออกไปหาคูขี้ การที่คนใช้หรือคนงานหญิงมีชายหนุ่มมาติดพันและชวนออกไปหาคูขี้ชายหนุ่มคนนั้นอาจจะเป็นคนร้ายที่สมรู้ร่วมคิดกับเด็กรับใช้หรือคนงานหญิงในการหาข้อมูลเกี่ยวกับการเข้าทำการโจรกรรมหรือชายหนุ่มอาจไม่ได้สมรู้ร่วมคิดกับเด็กรับใช้หรือคนงานหญิงแต่มาหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ภายในที่พักอาศัยเพื่อเข้าทำการโจรกรรมเองก็ได้

ตารางที่ 5.20 เด็กรับใช้หรือคนงานหญิงมีชายหนุ่มมาติดพันและชวนออกไปพุกกฤษ

ที่	เด็กรับใช้หรือคนงานหญิงมีชายหนุ่มมาติดพัน	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ไม่มีชายหนุ่มมาติดพัน	119	66.1
2	ไม่มีเด็กรับใช้หรือคนงานหญิง	47	26.1
3	มีชายหนุ่มมาติดพัน	14	7.8
	รวม	180	100

ช. บุคคลสำคัญที่อยู่ในละแวกข้างเคียง

จากผลการศึกษาว่าในละแวกบ้านใกล้ เคียงมีบุคคลสำคัญทางการเมือง ทหาร ตำรวจ พักอาศัยอยู่หรือไม่ตามตารางที่ 5.21 พบว่าเจ้าทุกข์คดีลักทรัพย์ ส่วนใหญ่ร้อยละ 71.7 ตอบว่าในละแวกบ้านใกล้ เคียงไม่มีบุคคลสำคัญทางการเมือง ทหาร ตำรวจ พักอาศัยอยู่ รองลงมาร้อยละ 26.7 ตอบว่ามี และร้อยละ 1.7 ไม่ตอบคำถาม

จะเห็นได้ว่าส่วนมากตอบว่าไม่มีบุคคลสำคัญทางการเมือง ทหาร ตำรวจ พักอาศัยอยู่ในละแวกบ้านใกล้ เคียง การมีบุคคลสำคัญดังกล่าวพักอาศัยอยู่ อาจเป็นสาเหตุหนึ่งซึ่งช่วยให้การเกิดอาชญากรรมลดน้อยลง เพราะอาชญากรรมอาจเกิดความเกรงกลัวบุคคลสำคัญซึ่งมีอิทธิพลหรือบุคคลสำคัญอาจได้รับการอารักขาคุ้มครองจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเมื่อมีตำรวจอยู่ในบริเวณใกล้ เคียง อาชญากรรมโดยเฉพาะคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานอาจลดน้อยลงกว่าและแวกที่ไม่มีบุคคลสำคัญได้

ตารางที่ 5. 21 ในระแวกบ้านใกล้เคียงมีบุคคลสำคัญทางการเมือง ทหาร ตำรวจ พักอาศัย

ที่	ในระแวกบ้านใกล้เคียงมีบุคคลสำคัญพักอาศัย	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ไม่มี	129	71.7
2	มี	48	26.7
3	ไม่ตอบแบบสอบถาม	3	1.7
	รวม	180	100

5.1.3 ประเภทอาชญากรรมและมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย

ก. ประเภทของทรัพย์สินที่เสียหาย

จากผลการศึกษาประเภทของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ตามตารางที่ 5.22 พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 25.6 ทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์คือ วิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ รองลงมา ร้อยละ 15.6 เป็นทรัพย์สินอื่น ๆ เช่น รถจักรยาน เครื่องใช้ไฟฟ้า กล้องถ่ายรูป นาฬิกา แวนตา พระเครื่อง เป็นต้น ร้อยละ 11.7 ทรัพย์สินที่เสียหายคือ วิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ และให้ความคิดเห็นอื่น ๆ ร้อยละ 8.9 เงินสดและเครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย ร้อยละ 4.4 เงินสดและเครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย รวมทั้งวิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ อีกร้อยละ 4.4 เงินสดและวิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ รวมทั้งอื่น ๆ

ร้อยละ 3.9 เงินสด อีกร้อยละ 3.9 เครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย ร้อยละ 3.3 เงินสดและวิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ อีกร้อยละ 3.3 เครื่องประดับเช่น ทองคำ เพชรพลอยและวิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ และอีกร้อยละ 3.3 วิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ และพัคลม หม้อหุงข้าวไฟฟ้า ร้อยละ 2.8 เงินสดและเครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย และอื่น ๆ อีกร้อยละ 2.8 เงินสดและเครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย ตลอดจนวิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ และอื่น ๆ

ร้อยละ 1.7 ทบว่าเงินสดและอื่น ๆ ร้อยละ 1.1 วิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอและพัคคอม หม้อหุงข้าวไฟฟ้า รวมทั้งอื่น ๆ ร้อยละ 0.6 พักลม หม้อหุงข้าวไฟฟ้า ร้อยละ 0.6 เงินสดและอื่น ๆ ร้อยละ 0.6 ทบว่าเงินสดและเครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย ตลอดจนวิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ รวมทั้งพัคคอม หม้อหุงข้าวไฟฟ้า ร้อยละ 0.6 เครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย และอื่น ๆ อีกร้อยละ 0.6 เครื่องประดับเช่น ทองคำ เพชรพลอย และวิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ รวมทั้งอื่น ๆ มีเพียงร้อยละ 0.6 ที่ไม่ตอบแบบสอบถาม

จะเห็นได้ว่าทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ส่วนมากได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ ซึ่งทรัพย์สินเหล่านี้เป็นสิ่งที่ครอบครัวของคนกรุงเทพฯ มีใช้กันเป็นประจำเกือบทุกครอบครัว และสามารถนำไปขายต่อหรือจำนำได้ง่าย จึงเป็นทรัพย์สินที่พบว่าถูกโจรกรรมอยู่เสมอ

ตารางที่ 5.22 ประเภทของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์

ที่	ประเภทของทรัพย์สินที่เสียหาย	จำนวนราย	ร้อยละ
1	วิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ	46	25.6
2	อื่น ๆ เช่น รถจักรยาน เครื่องใช้ไฟฟ้า กล้องถ่ายรูป นาฬิกา แวนตา พระเครื่อง เป็นต้น	28	15.6
3	วิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ และ อื่น ๆ	21	11.7
4	เงินสด และเครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย	16	8.9
5	เงินสด และเครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย รวมทั้งวิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ	8	4.4

ตารางที่ 5.22 (ต่อ)

ที่	ประเภทของทรัพย์สินที่เสียหาย	จำนวนราย	ร้อยละ
6	เงินสดและวิทย์ โทรทัศน์ วีดีโอ รวมทั้งอื่น ๆ	8	4.4
7	เงินสด	7	3.9
8	เครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย	7	3.9
9	เงินสดและวิทย์ โทรทัศน์ วีดีโอ	6	3.3
10	เครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย และวิทย์ โทรทัศน์ วีดีโอ	6	3.3
11	วิทย์ โทรทัศน์ วีดีโอ และพัคลม หม้อหุงข้าวไฟฟ้า	6	3.3
12	เงินสด และเครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย และอื่น ๆ	5	2.8
13	เงินสดและเครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย ตลอดจนวิทย์ โทรทัศน์ วีดีโอ และอื่น ๆ	5	2.8
14	เงินสดและอื่น ๆ	3	1.7
15	วิทย์ โทรทัศน์ วีดีโอ และพัคลม หม้อหุงข้าวไฟฟ้า รวมทั้งอื่น ๆ	2	1.1
16	พัคลม หม้อหุงข้าวไฟฟ้า	1	0.6
17	เงินสดและอื่น ๆ	1	0.6

ตารางที่ 5.22 (ต่อ)

ที่	ประเภทของทรัพย์สินที่เสียหาย	จำนวนราย	ร้อยละ
18	เงินสด และเครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย ตลอดจนวิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ รวมทั้งพัสดุ หม้อ หุงข้าวไฟฟ้า	1	0.6
19	เครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย และอื่น ๆ	1	0.6
20	เครื่องประดับ เช่น ทองคำ เพชรพลอย และวิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ รวมทั้งอื่น ๆ	1	0.6
21	ไม่ตอบแบบสอบถาม	1	0.6
	รวม	180	100

ข. มูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย

จากผลการศึกษามูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ ตามตารางที่ 5.23 พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 33.3 ตอบว่ามูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์มีค่า 10,001-50,000 บาท รองลงมาร้อยละ 27.2 ตอบว่า 5,001-10,000 บาท ร้อยละ 13.3 ตอบว่า 2,001-5,000 บาท ร้อยละ 8.9 ตอบว่าต่ำกว่า 2,000 บาท ร้อยละ 6.7 ตอบว่า 50,001-100,000 บาท อีกร้อยละ 6.7 ตอบว่ามากกว่า 100,000 บาท และร้อยละ 3.9 ไม่ตอบคำถาม

จะเห็นได้ว่ามูลค่าทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ของเจ้าทุกข์คดีลักทรัพย์ส่วนมากมีค่า 10,001-50,000 บาท นับว่าเป็นจำนวนมากแต่เมื่อเปรียบ

เทียบกับรายได้ของผู้ถูกลักทรัพย์ซึ่งส่วนมากมีรายได้มากกว่า 7,000 บาทขึ้นไป ก็อาจกล่าวได้ว่ามูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์น่าจะแปรผันตามรายได้ของผู้ถูกลักทรัพย์

ตารางที่ 5.23 มูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์

ที่	มูลค่าของทรัพย์สินที่ถูกลักทรัพย์	จำนวนราย	ร้อยละ
1	10,001-50,000 บาท	60	33.3
2	5,001-10,000 บาท	49	27.2
3	2,001-5,000 บาท	24	13.3
4	ต่ำกว่า 2,000 บาท	16	8.9
5	50,001-100,000 บาท	12	6.7
6	มากกว่า 100,000 บาท	12	6.7
7	ไม่ตอบแบบสอบถาม	7	3.9
	รวม	180	100

ค. ประเภทของอาชญากรรม

จากผลการศึกษาประเภทของอาชญากรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในบริเวณชุมชนที่พิกาศัยตามตารางที่ 5.24 พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 85 ตอบว่าอาชญากรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในบริเวณชุมชนที่พิกาศัยคือการจี้และลักทรัพย์ ร้อยละ 3.9 ตอบว่าชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ อีกร้อยละ 3.9 ตอบว่าวิ่งราวทรัพย์ ร้อยละ 1.1 ตอบว่าทำร้ายร่างกาย และร้อยละ 3.3 ให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ มีเพียงร้อยละ 2.8 ที่ไม่ตอบแบบสอบถาม

จะเห็นได้ว่าอาชญากรรมส่วนมากที่เกิดขึ้นในบริเวณชุมชนที่พิกาศัยคือการจี้และลักทรัพย์ซึ่งสอดคล้องกับสถิติอาชญากรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานครคืออาชญากรรมประเภทคดีลักทรัพย์ในเคหะสถาน

ตารางที่ 5.24 ประเภทของอาชญากรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในบริเวณชุมชนที่พักอาศัย

ที่	ประเภทของอาชญากรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น	จำนวนราย	ร้อยละ
1	งัดแงะ ลักทรัพย์	153	85.0
2	ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์	7	3.9
3	วิ่งราวทรัพย์	7	3.9
4	ทำร้ายร่างกาย	2	1.1
5	อื่น ๆ เช่น งัดแงะ ลักทรัพย์ และชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์, งัดแงะ ลักทรัพย์และวิ่งราวทรัพย์ หลอก คนใช้โดยเข้ามาในลักษณะช่างซ่อม เครื่องใช้ไฟฟ้า โดยแอบอ้างว่าจะมา ทำการซ่อม เป็นต้น	6	3.3
6	ไม่ตอบแบบสอบถาม	5	2.8
	รวม	180	100

5.2 ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับสภาพแวดล้อม

5.2.1 ประเภทและมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย

ก. ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับการเกิดคดีลักทรัพย์

จากตารางที่ 5.25 ศึกษาทำเลที่ตั้งของ สน.ที่เป็นตัวแทนกับ

ความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 173 รายและไม่ตอบแบบสอบถาม 7 ราย ผลการศึกษาพบว่า

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพฯ-
มหานคร มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ

57.1 รองลงมาในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 51.9

ใน สน. เขตคู่มือเมืองและเขตชั้นนอกของกรุงเทพมหานครใน เขตสน. ลาดกระบังมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 100 รองลงมาในเขต สน.บางเสาธง ร้อยละ 68.8 ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.สามเสน มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 64.7 รองลงมาในเขต สน.สำราญราษฎร์ ร้อยละ 61.1

ทำเลที่ตั้งของ สน. ในเขตคู่มือเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพ-มหานครมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 2 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 29.7 รองลงมาในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 29.6

ใน สน. เขตคู่มือเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานครในเขต สน. บางนามีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 57.9 รองลงมาในเขต สน.บางเสาธงร้อยละ 31.3 ในเขตชั้นในของ กรุงเทพมหานคร ในเขต สน.บางยี่เรือ มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 50.0 รองลงมาในเขต สน.ลุมพินี ร้อยละ 35.0

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานครมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 3-5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 14.8 รองลงมา ในเขตคู่มือเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 12.9 ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพ มหานครในเขต สน.บุปผารามมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 3-5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยใน อัตราสูงสุดคือร้อยละ 21.4 รองลงมาในเขต สน.สามเสนร้อยละ 17.6

ใน สน. เขตคู่มือเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน. ราษฎร์บูรณะ มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 3-5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุด คือร้อยละ 33.3 รองลงมาในเขต สน.ลาดพร้าวและเขต สน.มีนบุรี ร้อยละ 20.0

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์มากกว่า 5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 3.7 รองลงมาในเขตคู่มือเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานครร้อยละ 1.1

ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.บางยี่เรือ มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์มากกว่า 5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 8.3 รองลงมาในเขตสน.บุปผาราม ร้อยละ 7.1 ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.บางนา มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์มากกว่า 5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 5.3

ตารางที่ 5.25 ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	สถานีตำรวจนครบาล	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
	<u>กทม.เขตชั้นใน</u>	42 (51.9)	24 (29.6)	12 (14.8)	3 (3.7)	81 (100)
1	สน.สำราญราษฎร์	11 (61.1)	5 (27.8)	2 (11.1)	-	18 (100)
2	สน.สามเสน	11 (64.7)	3 (17.6)	3 (17.6)	-	17 (100)
3	สน.ลุมพินี	10 (50.0)	7 (35.0)	2 (10.0)	1 (5.0)	20 (100)
4	สน.บุปผาราม	7 (50.0)	3 (21.4)	3 (21.4)	1 (7.1)	14 (100)
5	สน.บางยี่เรือ	3 (25.0)	6 (50.0)	2 (16.7)	1 (8.3)	12 (100)
	<u>กทม.เขตต่อเมืองและชั้นนอก</u>	52 (57.1)	27 (29.7)	11 (12.9)	1 (1.1)	91 (100)
6	สน.ลาดพร้าว	13 (65.0)	3 (15.0)	4 (20.0)	-	20 (100)
7	สน.ห้วยขวาง	13 (65.0)	5 (25.0)	1 (5.0)	-	20 (100)
8	สน.มีนบุรี	3 (60.0)	1 (20.0)	1 (20.0)	-	5 (100)
9	สน.บางนา	5 (26.3)	11 (57.9)	2 (10.5)	1 (5.3)	19 (100)
10	สน.ลาดกระบัง	3 (100)	-	-	-	3 (100)

ตารางที่ 5.25 (ต่อ)

ที่	สถานีตำรวจนครบาล	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
11	สน.บางเสาธง	11 (68.8)	5 (31.3)	-	-	16 (100)
12	สน.ราชบุรีบูรณะ ไม่ตอบ 7 ราย	4 (44.4)	2 (22.2)	3 (33.3)	-	9 (100)
	รวม (N =173)	94 (54.3)	51 (29.5)	23 (13.3)	5 (2.9)	173 (100)

ข. ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับประเภทอาชญากรรม

จากตารางที่ 5.26 ศึกษาทำเลที่ตั้งของ สน.ที่เป็นตัวแทนกับประเภทของอาชญากรรมส่วนใหญ่อันเกิดขึ้นในบริเวณชุมชนที่พักอาศัยโดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 175 รายและไม่ตอบแบบสอบถาม 5 ราย ผลการศึกษาพบว่า

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานคร-มีคดียักแ่งลักทรัพย์เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 89.0 รองลงมาในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานครร้อยละ 86.4

ใน สน.เขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานคร เขต สน.ลาดกระบังและเขต สน.บางเสาธง มีคดียักแ่ง ลักทรัพย์เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 100 รองลงมาในเขต สน.ลาดพร้าว, เขต สน.ห้วยขวาง และเขต สน.ราชบุรีบูรณะ ร้อยละ 90.0 ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร เขต สน.บุปผาราม มีคดียักแ่งและลักทรัพย์เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 92.9 รองลงมาในเขต สน.ลุมพินี ร้อยละ 90.5

ทำเลที่ตั้งของ ส.น.ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร มีคดี
ทำร้ายร่างกายเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 1.2 รองลงมาในเขตต่อเมืองและ
ชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 1.1

ใน ส.น.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร เขต ส.น.สามเสนมีคดี
ทำร้ายร่างกายเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 5.6 ใน ส.น.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของ
กรุงเทพมหานคร เขต ส.น.ราษฎร์บูรณะ มีคดีทำร้ายร่างกายเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือ
ร้อยละ 10.0

ทำเลที่ตั้งของ ส.น.ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร มีคดี
ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 4.9 รองลงมาในเขตต่อเมือง
และชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 3.2

ใน ส.น.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร เขต ส.น.ลุมพินี มีคดี
ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 9.5 รองลงมาในเขต ส.น.
บางยี่เรือ ร้อยละ 8.3 ใน ส.น.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร เขต ส.น.บางนา
มีคดีชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 9.5 รองลงมาในเขต ส.น.
ลาดพร้าวร้อยละ 5.0

ทำเลที่ตั้งของ ส.น.ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร มีคดี
ชิงทรัพย์เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 4.9 รองลงมาในเขตต่อเมืองและชั้นนอก
ของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 3.2

ใน ส.น.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร เขต ส.น.บางยี่เรือ
มีคดีชิงทรัพย์เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 8.3 รองลงมาในเขต ส.น.บุปผาราม
ร้อยละ 7.1 ใน ส.น.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร เขต ส.น.มีนบุรี มีคดีชิงทรัพย์
เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 20.0 รองลงมาในเขต ส.น.บางนาร้อยละ 9.5

ทำเลที่ตั้งของ ส.น.ในเขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพ-
-มหานคร มีคดีประเภทอื่น ๆ เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 3.2 รองลงมาในเขต
ชั้นในของกรุงเทพมหานครร้อยละ 2.5

ใน สน. เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร เขต สน. ห้วยขวางมีคดีประเภทอื่น ๆ เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 10.0 รองลงมาในเขต สน. ลาดพร้าวร้อยละ 5.0 ใน สน. เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร เขต สน. สำราญราษฎร์ มีคดีประเภทอื่น ๆ เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 6.3 รองลงมาในเขต สน. สามเสน ร้อยละ 5.6

ตารางที่ 5.26 ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับประเภทของอาชญากรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นใน บริเวณชุมชนที่พักอาศัย

ที่	สน. ตัวอย่าง	ประเภทของอาชญากรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น					รวม	
		จักแเง ลักทรัพย์	ทำร้าย ร่างกาย	ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์	วิ่งราว ทรัพย์	อื่น ๆ		
1	<u>กทม. เขตชั้นใน</u>	70 (86.4)	1 (1.2)	4 (4.9)	4 (4.9)	2 (2.5)	81 (100)	
	สน. สำราญราษฎร์	14 (87.5)	-	-	1 (6.3)	1 (6.3)	16 (100)	
		14	1	1	1	1	18	
	2	สน. สามเสน	19 (77.8)	1 (5.6)	2 (5.6)	2 (5.6)	21 (100)	
		3	19	-	2	-	21	
	4	สน. ลุมพินี	13 (90.5)	-	1 (9.5)	-	14 (100)	
		4	สน. บุปผาราม	10 (92.9)	-	-	1 (7.1)	11 (100)
	5		สน. บางยี่เรือ	10 (83.3)	-	1 (8.3)	1 (8.3)	12 (100)
		6	<u>กทม. เขตต่อเมืองและ ชั้นนอก</u>	83 (89.0)	1 (1.1)	3 (3.2)	3 (3.2)	3 (3.2)
	6		สน. ลาดพร้าว	18 (90.0)	-	1 (5.0)	-	1 (5.0)
18			-	-	-	2	20	
7	สน. ห้วยขวาง		4 (90.0)	-	-	-	1 (10.0)	5 (100)
	4		-	-	1	-	5	
8	สน. มีนบุรี		16 (80.0)	-	-	2 (20.0)	-	18 (100)
	16		-	2	2	1	21	
9	สน. บางนา		3 (16.2)	-	2 (9.5)	2 (9.5)	1 (4.8)	8 (100)
	3		-	-	-	-	3	
10	สน. ลาดกระบัง		3 (100)	-	-	-	-	3 (100)

ตารางที่ 5.26 (ต่อ)

ที่	สน.ตัวอย่าง	ประเภทของอาชญากรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น					รวม
		จักฉะ ลักทรัพย์	ทำร้าย ร่างกาย	ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์	วิ่งราว ทรัพย์	อื่น ๆ	
11	สน.บางเสาธง	15 (100)	-	-	-	-	15 (100)
12	สน.ราษฎร์บูรณะ ไม่ตอบ 5 ราย	9 (90.0)	1 (10.0)	-	-	-	10 (100)
	รวม (N =175)	153 (87.4)	2 (1.1)	7 (4.0)	7 (4.0)	6 (3.4)	175 (100)

ก. ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย

จากตารางที่ 5.27 ศึกษาทำเลที่ตั้งของ สน.ที่เป็นตัวแทนกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 173 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 7 ราย ผลการศึกษาพบว่า

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ต่ำกว่า 2,000 บาทเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 11.1 รองลงมาในเขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 7.6

ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร เขต สน.บุปผาราม มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ต่ำกว่า 2,000 บาทเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 15.4 รองลงมาในเขต สน.ลุมพินี ร้อยละ 15.0 ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร เขต สน.มีนบุรีมีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ต่ำกว่า 2,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 40.0

ทำเลที่ตั้งของ สน.เขตชั้นในของ กทม.มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 2,001-5,000 บาทเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 17.3 รองลงมาในเขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 10.9

ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร เขต สน.สามเสนมี
มูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 2,001-5,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยใน
อัตราสูงสุดคือร้อยละ 27.8 รองลงมาในเขต สน.ลุมพินีร้อยละ 20.0 ใน สน.เขตต่อเมืองและ
ชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร เขต สน.ลาดกระบัง มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลัก
ทรัพย์ 2,001-5,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 66.7 รองลงมาในเขต
สน.มีนบุรี ร้อยละ 20.0

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร มีมูลค่า
ของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 5,001-10,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุด
คือร้อยละ 33.3 รองลงมาในเขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 23.9

ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร เขต สน.บุปผาราม
มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 5,001-10,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยใน
อัตราสูงสุดคือร้อยละ 46.1 รองลงมาในเขต สน.บางยี่เรือร้อยละ 41.7 ใน สน.เขตต่อ
เมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร เขต สน.ราษฎร์บูรณะ มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย
จากการถูกลักทรัพย์ 5,001-10,000 บาทเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 40.0รอง
ลงมาในเขต สน.บางเสาธง ร้อยละ 37.5

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพ-
มหานคร มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาท เป็นส่วน
ใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 44.6 รองลงมาในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ
23.5

ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร เขต
สน.ราษฎร์บูรณะ มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาทเป็น
ส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 60.0 รองลงมาในเขต สน.ห้วยขวางและเขต สน.บางนา
ร้อยละ 52.6 ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร เขต สน.บางยี่เรือมีมูลค่าของทรัพย์สิน
ที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ
33.3 รองลงมาในเขต สน. สี่ราชมุขราษฎร์ร้อยละ 27.8

ทำเลที่ตั้งของ สน. ในเขตต่อเมืองและชั้่นนอกของกรุงเทพมหานคร มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 50,001-100,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 7.6 รองลงมาในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานครร้อยละ 6.2

ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้่นนอกของกรุงเทพมหานคร เขต สน.ลาดพร้าว,เขตสน.ห้วยขวาง และเขต สน.บางนา มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 50,001-100,000 บาทเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 10.5 รองลงมาในเขต สน.บางเสาธง ร้อยละ 6.3 ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร เขต สน.ลุมพินี มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 50,001-100,000 บาทเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 10.0 รองลงมาในเขต สน.บุปผาราม ร้อยละ 7.7

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์มากกว่า 100,000 บาทเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 8.6 รองลงมาในเขตต่อเมืองและชั้่นนอกของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 5.4

ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร เขต สน.สำราญราษฎร์ และเขต สน.สามเสน มีทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์มากกว่า 100,000 บาทเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 11.1 รองลงมาในเขตสน.ลุมพินี ร้อยละ 10.0 ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้่นนอกของกรุงเทพมหานคร เขต สน.ห้วยขวางมีทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์มากกว่า 100,000 บาทเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 15.8 รองลงมาในเขต สน.บางนา ร้อยละ 5.3

ศูนย์วิจัยทรัพย์สิน
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.27 ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย

ที่	สน.ตัวอย่าง	มูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์						รวม
		ต่ำกว่า 2,000 บาท	2,001- 5,000 บาท	5,001- 10,000 บาท	10,001- 50,000 บาท	50,001- 100,000 บาท	มากกว่า 100,000 บาท	
	กทม.เขตชั้นใน	9 (11.1)	14 (17.3)	27 (33.3)	19 (23.5)	5 (6.2)	7 (8.6)	81 (100)
1	สน.สำราญราษฎร์	1 (5.6)	3 (16.7)	6 (33.3)	5 (27.8)	1 (5.5)	2 (11.1)	18 (100)
2	สน.สามเสน	2 (11.1)	5 (27.8)	4 (22.2)	4 (22.2)	1 (5.6)	2 (11.1)	18 (100)
3	สน.ลุมพินี	3 (15.0)	4 (20.0)	6 (30.0)	3 (15.0)	2 (10.0)	2 (10.0)	20 (100)
4	สน.บุปผาราม	2 (15.4)	-	6 (46.1)	3 (23.1)	1 (7.7)	1 (7.7)	13 (100)
5	สน.บางยี่เรือ	1 (8.3)	2 (16.7)	5 (41.7)	4 (33.3)	-	-	12 (100)
	กทม.เขตต่อเมือง และชั้นนอก	7 (7.6)	10 (10.9)	22 (23.9)	41 (44.6)	7 (7.6)	5 (5.4)	92 (100)
6	สน.ลาดพร้าว	1 (5.0)	1 (5.0)	7 (35.0)	8 (40.0)	2 (10.0)	1 (5.0)	20 (100)
7	สน.ห้วยขวาง	3 (5.0)	3 (15.8)	1 (5.3)	10 (52.6)	2 (10.5)	3 (15.8)	19 (100)
8	สน.มีนบุรี	-	1 (20.0)	1 (20.0)	1 (20.0)	-	-	5 (100)
9	สน.บางนา	(40.0)	2 (20.0)	2 (20.0)	10 (20.0)	2 (10.5)	1 (5.3)	19 (100)
10	สน.ลาดกระบัง	(10.5)	2 (10.5)	1 (10.5)	(52.6)	(10.5)	(5.3)	3 (100)
11	สน.บางเสาธง	-	(66.7)	(33.3)	-	-	-	(100)
12	สน.ราษฎร์บูรณะ	2 (12.5)	1 (6.3)	6 (37.5)	6 (37.5)	1 (6.3)	-	16 (100)
	ไม่ตอบ 7 ราย	(40.0)	2 (20.0)	2 (20.0)	10 (20.0)	2 (10.5)	1 (5.3)	19 (100)
	รวม (N =173)	-	-	(40.0)	(60.0)	-	-	(100)
	รวม (N =173)	16 (8.9)	24 (13.3)	49 (27.2)	60 (33.3)	12 (6.7)	12 (6.7)	173 (100)

5.2.2 รูปแบบและการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัย

ก. ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย จากตารางที่ 5.28 ศึกษาทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 170 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 10 ราย ผลการศึกษาพบว่า

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านไม้เดี่ยวชั้นเดียวและบ้านไม้เดี่ยวสองชั้นขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 7.3 และ 26.8 ตามลำดับ รองลงมาในเขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 6.8 และ 13.6 ตามลำดับ

ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.สามเสน มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านไม้เดี่ยวชั้นเดียวเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดร้อยละ 15.8 รองลงมาในเขต สน.บุปผารามร้อยละ 15.4 ใน สน.เขตชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.บางนา มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านเดี่ยวชั้นเดียวเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 25.0 รองลงมาในเขต สน.มีนบุรี ร้อยละ 20.0 ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.บางยี่เรือมีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านไม้เดี่ยวสองชั้นขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 53.8 รองลงมาในเขต สน.บุปผาราม ร้อยละ 38.5 ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.ราษฎร์บูรณะ มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านไม้เดี่ยวสองชั้นขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 44.4 รองลงมาในเขต สน.บางเสาธง ร้อยละ 25.0

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกเดี่ยวชั้นเดียวและบ้านตึกเดี่ยวสองชั้นขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 10.2 และ 22.7 ตามลำดับ รองลงมาในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 4.9 และ 14.6 ตามลำดับ

ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.ลาดกระบังมีรูปแบบและ ประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกเดี่ยวชั้นเดียวเป็นส่วนใหญ่ โดย

ในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 50.0 รองลงมาในเขต สน.ลาดพร้าวและในเขต สน.ห้วยขวางร้อยละ 20.0 ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานครในเขต สน.ลุมพินี มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกเดี่ยวชั้นเดียวเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 15.0 รองลงมาในเขต สน.สำราญราษฎร์ ร้อยละ 5.9 ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานครในเขต สน.ลาดพร้าวมีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกเดี่ยวสองชั้นขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 30.0 รองลงมาในเขต สน.บางเสาธง ร้อยละ 25.0 ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานครในเขต สน.สามเสนมีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกเดี่ยวสองชั้นขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 26.3 รองลงมาในเขต สน.สำราญราษฎร์ ร้อยละ 17.6

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานครมีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านห้องแถวไม้และบ้านตึกแถวเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 11.0 และ 28.1 ตามลำดับ รองลงมาในเขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 4.6 และ 14.8 ตามลำดับ

ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.บุปผาราม และในเขต สน.บางยี่เรือ มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านห้องแถวไม้เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 15.4 รองลงมาในเขต สน.สำราญราษฎร์ ร้อยละ 11.0 ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.มีนบุรีมีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านห้องแถวไม้เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 20.0 รองลงมาในเขต สน.ราษฎร์บูรณะ ร้อยละ 11.1 ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.สำราญราษฎร์ มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกแถวเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 47.1 รองลงมาในเขต สน.บางยี่เรือ ร้อยละ 30.8 ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.ลาดกระบังมีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกแถวเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 50.0 รองลงมาในเขต สน.ห้วยขวางและในเขต สน.มีนบุรี ร้อยละ 20.0

ทำเลที่ตั้งของ สน.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นทาวน์เฮาส์และแฟลต, คอนโดมิเนียม, อพาร์ทเมนท์ เป็น

ส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 20.5 และ 6.8 ตามลำดับ รองลงมาในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 2.4 และ 4.9 ตามลำดับ

ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.บางเสาธง มีรูปแบบและประเภทของบ้านเป็นบ้าน ทาวน์เฮาส์เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 41.7 รองลงมาในเขต สน.ลาดพร้าว ร้อยละ 25.0 ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.ลุมพินีมีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านทาวน์เฮาส์เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 10.0 ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.มีนบุรี มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยแบบแฟลต, คอนโดมิเนียมและอพาร์ทเมนต์เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 20.0 รองลงมาในเขตสน.ลาดพร้าว และในเขต สน.ห้วยขวาง ร้อยละ 10.0ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.สามเสนมีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยแบบแฟลต, คอนโดมิเนียม และอพาร์ทเมนต์เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือ 10.5 รองลงมาในเขต สน.ลุมพินี ร้อยละ 10.0

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยโดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจไม่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย

H_1 : ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจมีความสัมพันธ์กับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (114.88) มีค่ามากกว่าที่เบ็ดเตล็ด (98.48) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจมีความสัมพันธ์กับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย (ปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1)

ตารางที่ 5.28 ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย

ที่	สถานีตำรวจ	รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย								รวม
		บ้านไม้เดี่ยว ชั้นเดียว	บ้านไม้เดี่ยว สองชั้นขึ้นไป	บ้านตึกเดี่ยว ชั้นเดียว	บ้านตึกเดี่ยว สองชั้นขึ้นไป	บ้านห้อง แถวไม้	บ้านตึก แถว	บ้านทาวน์ เฮาส์	แฟลต, คอนโด มิเนียม, อพาร์ท เมนต์	
	<u>กทม. เขตชั้นใน</u>	6 (7.3)	22 (26.8)	4 (4.9)	12 (14.6)	9 (11.0)	23 (28.1)	2 (2.4)	4 (4.9)	82 (100)
1	สน. สำราญราษฎร์	-	3 (17.6)	1 (5.9)	3 (17.6)	2 (11.8)	8 (47.1)	-	-	17 (100)
2	สน. สามเสน	3 (15.8)	4 (21.1)	-	5 (26.3)	2 (10.5)	3 (15.8)	-	2 (10.5)	19 (100)
3	สน. ลุมพินี	1 (5.0)	3 (15.0)	3 (15.0)	3 (15.0)	1 (5.0)	5 (25.0)	2 (10.0)	2 (10.0)	20 (100)
4	สน. บุปผาราม	2 (15.4)	5 (38.5)	-	1 (7.7)	2 (15.4)	3 (23.1)	-	-	13 (100)
5	สน. บางยี่เรือ	-	7 (53.8)	-	-	2 (15.4)	4 (30.8)	-	-	13 (100)
	<u>กทม. เขตต่อเมือง และชานนอก</u>	6 (6.8)	12 (13.6)	9 (10.2)	20 (22.7)	4 (4.6)	13 (14.8)	18 (20.5)	6 (6.8)	88 (100)
6	สน. ลาดพร้าว	-	-	4 (20.0)	6 (30.0)	-	3 (15.0)	5 (25.0)	2 (10.0)	20 (100)
7	สน. ห้วยขวาง	-	2 (10.0)	4 (20.0)	4 (20.0)	-	4 (20.0)	4 (20.0)	2 (10.0)	20 (100)
8	สน. มีนบุรี	1 (20.0)	-	-	1 (20.0)	1 (20.0)	1 (20.0)	-	1 (20.0)	5 (100)
9	สน. บางนา	5 (25.0)	3 (15.0)	-	4 (20.0)	2 (10.0)	2 (10.0)	3 (15.0)	1 (5.0)	20 (100)

ตารางที่ 5.28 (ต่อ)

ที่	สถานีสำรวจ	รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย								รวม
		บ้านไม้เดี่ยว ชั้นเดียว	บ้านไม้เดี่ยว สองชั้นขึ้นไป	บ้านตึกเดี่ยว ชั้นเดียว	บ้านตึกเดี่ยว สองชั้นขึ้นไป	บ้านห้อง แถวไม้	บ้านตึก แถว	บ้านทาวน์ เฮาส์	แฟลตคอนโด มิเนียมอพาค เมนต์	
10	สน.ลาดกระบัง	-	-	1 (50.0)	-	-	1 (50.0)	-	-	2 (100)
11	สน.บางเสาธง	-	3 (25.0)	-	3 (25.0)	-	1 (8.3)	5 (41.7)	-	12 (110)
12	สน.ราษฎร์บูรณะ ไม่ตอบ = 10 ราย	-	4 (44.4)	-	2 (22.2)	1 (11.1)	1 (11.1)	1 (11.1)	-	9 (100)
	รวม (N = 170)	12 (7.1)	34 (20.0)	13 (7.6)	32 (18.8)	13 (7.6)	36 (21.2)	20 (11.8)	10 (5.9)	170 (100)

ค่าไค สแควร์ (χ^2) = 114.88, องศาอิสระ (df) = 77 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข. ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับการใช้ประโยชน์ที่พักอาศัย

จากตารางที่ 5.29 ศึกษาความสัมพันธ์ของทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับการใช้ประโยชน์ของบ้านพักอาศัยโดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 180 ราย ผลการศึกษาพบว่า

ทำเลที่ตั้ง สน.ในเขตต่อเมืองและชั้่นนอกของกรุงเทพมหานคร มีการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยแบบที่พักอาศัยอย่างเดี่ยวเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 79.0 รองลงมาในเขตชั้นใน ของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 58.8

ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้่นนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.ลาดกระบัง มีการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยแบบที่พักอาศัยอย่างเดี่ยวเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 100 รองลงมาในเขต สน.บางเสาธง ร้อยละ 87.5 ใน สน.เขตชั้นในของ กทม. ในเขต สน.บุปผาราม มีการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยแบบที่พักอาศัยเป็นส่วนใหญ่ ในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 71.4 รองลงมาในเขต สน.สามเสน ร้อยละ 63.2

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร มีการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยแบบที่พักอาศัยและแบ่งให้เช่า ที่พักอาศัยและการค้า ที่พักอาศัยและอุตสาหกรรม และอื่น ๆ เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 7.1, 30.6, 1.2 และ 2.4 ตามลำดับ รองลงมาในเขตต่อเมืองและชั้่นนอกร้อยละ 5.3, 14.7, 0 และ 1.1 ตามลำดับ

ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.บางยี่เรือมีการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยแบบพักอาศัยและแบ่งให้เช่า ที่พักอาศัยและการค้า เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 15.4 และ 53.8 ตามลำดับ รองลงมาในเขต สน.ลุมพินีและในเขต สน.สามเสน ร้อยละ 9.5 และ 31.6 ตามลำดับ ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้่นนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.มีนบุรี มีการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยแบบที่พักอาศัยและแบ่งให้เช่าเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 20.0 รองลงมาในเขต สน.ลาดพร้าวและในเขต สน.ราษฎร์บูรณะ ร้อยละ 10.0 ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้่นนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.ห้วยขวาง, สน.มีนบุรี และ สน.ราษฎร์บูรณะ มีการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยแบบที่พักอาศัย

และการค้าเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 20.0 รองลงมาในเขต สน.ลาดพร้าว ร้อยละ 15.0 ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.บุพผาราม มีการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยแบบอื่น ๆ เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 7.1 รองลงมาในเขต สน.สำราญราษฎร์ ร้อยละ 5.6 ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน. บางนา มีการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยแบบอื่น ๆ เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 4.8

ตารางที่ 5.29 ทำเลที่ตั้งของสถานที่สำรวจกับการใช้ประโยชน์ของบ้านพักอาศัย

ที่	สถานที่สำรวจ	การใช้ประโยชน์ของบ้านพักอาศัย					รวม
		ที่พักอาศัย อย่าง เดียว	ที่พักอาศัย และแบ่ง ให้เช่า	ที่พักอาศัย และการ ค้า	ที่พักอาศัย และอุตสาหกรรม	อื่นๆ	
1	กทม.เขตชั้นใน	50 (58.8)	6 (7.1)	26 (30.6)	1 (1.2)	2 (2.4)	85 (100)
1	สน.สำราญราษฎร์	11 (61.1)	1 (5.6)	5 (27.8)	-	1 (5.6)	18 (100)
2	สน.สามเสน	12 (63.2)	1 (5.3)	6 (31.6)	-	-	19 (100)
3	สน.ลุมพินี	13 (61.9)	2 (9.5)	5 (23.8)	1 (4.8)	-	21 (100)
4	สน.บุพผาราม	10 (71.4)	-	3 (21.4)	-	1 (7.1)	14 (100)
5	สน.บางยี่เรือ	4 (30.8)	2 (15.4)	7 (53.8)	-	-	13 (100)
	กทม.เขตต่อเมือง	75 (79.0)	5 (5.3)	14 (14.7)	-	1 (1.1)	95 (100)
	และชั้นนอก	15 (75.0)	2 (10.0)	3 (15.0)	-	-	20 (100)
6	สน.ลาดพร้าว	16 (75.0)	-	4 (15.0)	-	-	20 (100)
7	สน.ห้วยขวาง	3 (80.0)	1 (20.0)	1 (20.0)	-	-	5 (100)
8	สน.มีนบุรี	3 (60.0)	1 (20.0)	1 (20.0)	-	-	5 (100)
9	สน.บางนา	17 (81.0)	-	3 (14.3)	-	1 (4.8)	21 (100)
10	สน.ลาดกระบัง	3 (100)	-	-	-	-	3 (100)

ตารางที่ 5.29 (ต่อ)

ที่	สถานีตำรวจ	การใช้ประโยชน์ของบ้านพักอาศัย					รวม
		ที่พักอาศัย อย่าง เดียว	ที่พักอาศัย และแบ่ง ให้เช่า	ที่พักอาศัย และการ ค้า	ที่พักอาศัย และอุตสาหกรรม	อื่น ๆ	
11	สน.บางเสาธง	14 (87.5)	1 (6.3)	1 (6.3)	-	-	16 (100)
12	สน.ราษฎร์บูรณะ	7 (70.0)	1 (10.0)	2 (20.0)	-	-	10 (100)
	ไม่ตอบ = 0						
	รวม (N = 180)	125 (69.4)	11 (6.1)	40 (22.2)	1 (0.6)	3 (1.7)	180 (100)

5.2.3 สภาพแวดล้อมของชุมชน

ก. ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยใน

ชุมชน

จากตารางที่ 5.30 ศึกษาทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชน โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 176 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 4 ราย ผลการศึกษาพบว่า

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร-มหานครผู้อยู่อาศัยในชุมชนช่วยเหลือระหว่างกันก็เป็นอย่างมาก โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 63.2 รองลงมาในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 51.9

ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.มีนบุรีและในเขต สน.ราษฎร์บูรณะ ผู้อยู่อาศัยในชุมชนช่วยเหลือระหว่างกันก็เป็นอย่างมาก โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 80.0 รองลงมาในเขต สน.ลาดพร้าว ร้อยละ 70.0 ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.สามเสน ผู้อยู่อาศัยในชุมชนช่วยเหลือระหว่างกันก็เป็นอย่างมาก โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 70.6 รองลงมาในเขต สน.สำราญราษฎร์ร้อยละ 50.0

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ผู้อยู่อาศัยในชุมชนไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 48.2 รองลงมาในเขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 36.8

ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.บางยี่เรือ ผู้อยู่อาศัยในชุมชนไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 61.5 รองลงมาในเขต สน.ลุมพินี ร้อยละ 55.0 ใน สน.เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานครในเขต สน.บางเสาธง ผู้อยู่อาศัยในชุมชนไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือ 56.3 รองลงมาในเขต สน.บางนา ร้อยละ 42.9

ตารางที่ 5.30 ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชน

ที่	สถานีตำรวจ	ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัย		รวม
		ช่วยเหลือระหว่างกันดี	ไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	
	<u>กทม.เขตชั้นใน</u>	42 (51.9)	39 (48.2)	81 (100)
1	สน.สำราญราษฎร์	9 (50.0)	9 (50.0)	18 (100)
2	สน.สามเสน	12 (70.6)	5 (29.4)	17 (100)
3	สน.ลุมพินี	9 (45.0)	11 (55.0)	20 (100)
4	สน.บุปผาราม	7 (6.9)	6 (8.1)	13 (100)
5	สน.บางยี่เรือ	5 (38.5)	8 (61.5)	13 (100)
	<u>กทม.เขตต่อเมือง</u>	60 (63.2)	35 (36.8)	95 (100)
	<u>และชั้นนอก</u>	14 (70.0)	6 (30.0)	20 (100)
6	สน.ลาดพร้าว	13 (65.0)	7 (35.0)	20 (100)
7	สน.ห้วยขวาง	4 (80.0)	1 (20.0)	5 (100)
8	สน.มีนบุรี	12 (57.1)	9 (42.9)	21 (100)
9	สน.บางนา	2 (66.7)	1 (33.3)	3 (100)
10	สน.ลาดกระบัง			

ตารางที่ 5.30 (ต่อ)

ที่	สถานีตำรวจ	ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัย		รวม
		ช่วยเหลือระหว่างกัน	ไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	
11	สน.บางเสาธง	7 (43.8)	9 (56.3)	16 (100)
12	สน.ราษฎร์บูรณะ	8 (80.0)	2 (20.0)	10 (100)
	ไม่ตอบ 4 ราย			
	รวม (N = 176)	102 (58.0)	74 (42.0)	176 (100)

ข. ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับศาสนาในชุมชน

จากตารางที่ 5.31 ศึกษาทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับศาสนาของชุมชนที่พักอาศัย โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 180 ราย ผลการศึกษาพบว่า

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานครมีศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยเป็นพุทธเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 92.6 รองลงมาในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 85.9

ใน สน.เขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.ห้วยขวางและในเขต สน.บางเสาธง มีศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยเป็นพุทธเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 100 รองลงมาในเขต สน.บางนา ร้อยละ 95.2 ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.สำราญราษฎร์มีศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยเป็นพุทธเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 100 รองลงมาในเขต สน.ลุมพินีและในเขต สน.บุปผาราม ร้อยละ 85.7

ทำเลที่ตั้งของ สน.ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานครมีศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยเป็นอิสลาม, คริสต์ และอื่น ๆ เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 8.2, 2.4 และ 3.5 ตามลำดับ รองลงมาในเขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานคร

ร้อยละ 5.3, 2.1 และ 2.1 ตามลำดับ ใน สน.เขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน. บางยี่เรือ, สน.สามเสนและ สน.บางยี่เรือ มีศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยเป็นอิสลาม คริสต์ และอื่น ๆ เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 23.1, 10.5 และ 7.7 ตามลำดับ รองลงมา ในเขต สน.บุปผารามและในเขต สน.สามเสน ร้อยละ 14.3 และ 5.3 ตามลำดับ ในเขต ต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานคร ในเขต สน.บางนา และในเขต สน.มีนบุรี มีศาสนา ของชุมชนที่พักอาศัยเป็นอิสลามและอื่น ๆ เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 20.0 รอง ลงมาในเขตสน.ลาดพร้าว ร้อยละ 10.0

ตารางที่ 5.31 ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับศาสนาของชุมชน

ที่	สถานีตำรวจ	ศาสนาของชุมชนที่พักอาศัย				รวม
		พุทธ	อิสลาม	คริสต์	อื่น ๆ	
	<u>กทม.เขตชั้นใน</u>	73 (85.9)	7 (8.2)	2 (2.4)	3 (3.5)	85 (100)
1	สน.สำราญราษฎร์	18 (100)	-	-	-	18 (100)
2	สน.สามเสน	16 (84.2)	-	2 (10.5)	1 (5.3)	19 (100)
3	สน.ลุมพินี	18 (85.7)	2 (9.5)	-	1 (4.8)	21 (100)
4	สน.บุปผาราม	12 (85.7)	2 (14.3)	-	-	14 (100)
5	สน.บางยี่เรือ	9 (69.2)	3 (23.1)	-	1 (7.7)	13 (100)
	<u>กทม.เขตต่อเมือง</u>					
	<u>และชานนอก</u>	88 (92.6)	5 (5.3)	2 (2.1)	2 (2.1)	95 (100)
6	สน.ลาดพร้าว	17 (85.0)	2 (10.0)	-	1 (5.0)	20 (100)
7	สน.ห้วยขวาง	20 (100)	-	-	-	20 (100)
8	สน.มีนบุรี	3 (60.0)	1 (20.0)	-	1 (20.0)	5 (100)
9	สน.บางนา	20 (95.2)	1 (4.8)	-	-	21 (100)
10	สน.ลาดกระบัง	3 (100)	-	-	-	3 (100)

ตารางที่ 5.31 (ต่อ)

ที่	สถานที่สำรวจ	ศาสนาของชุมชนที่พักอาศัย				รวม
		พุทธ	อิสลาม	คริสต์	อื่น ๆ	
11	สน.บางเสาธง	16 (100)	-	-	-	16 (100)
12	สน.ราษฎร์บูรณะ	9 (90.0)	1 (10.0)	-	-	10 (100)
	ไม่ตอบ = 0					
	รวม (N = 180)	161 (89.4)	12 (6.7)	2 (1.1)	5 (2.8)	180 (100)

5.3 ลักษณะทางกายภาพของที่พักอาศัยของผู้เสียหายคดีลักทรัพย์

5.3.1 สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัย

ก. ทำเลที่ตั้งของที่พักอาศัย

จากผลการศึกษาทำเลของบ้านตามตารางที่ 5.32 พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนมากร้อยละ 20.0 อยู่ในซอยไม่ตัน รองลงมาร้อยละ 19.4 อยู่ริมถนนใหญ่ ร้อยละ 13.9 อยู่ในซอยตัน ร้อยละ 5.0 ให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ เช่น ริมคลอง, ด้านหน้าติดถนนซอยด้านหลังเป็นซอยตัน, หมู่บ้านจัดสรร, ชุมชนแออัด เป็นต้น อีกร้อยละ 5.0 อยู่ในซอยตันและให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ ร้อยละ 4.4 อยู่ริมถนนใหญ่และในซอยไม่ตัน ร้อยละ 3.9 อยู่ในซอยตันและติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง

ร้อยละ 2.8 อยู่ติดกับที่รกร้างหรือที่ว่างอีกร้อยละ 2.8 อยู่ในซอยไม่ตันและติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง ร้อยละ 2.8 ติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย และร้อยละ 2.8 อยู่ในซอยไม่ตันและติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย ร้อยละ 2.2 อยู่ริมถนนใหญ่และติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย อีกร้อยละ 2.2 อยู่ในซอยไม่ตันและติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย

ร้อยละ 1.7 อยู่ในซอยตัน ติดกับที่รกร้างหรือที่ว่างและติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย อีกร้อยละ 1.7 อยู่ในซอยไม่ตัน ติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง และติดกับบ้านที่

ไม่มีผู้อยู่อาศัย ร้อยละ 1.7 อยู่ในชอยตันและให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ ร้อยละ 1.7 อยู่ริมถนนใหญ่
ในชอยไม้ตัน และติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง ร้อยละ 1.1 อยู่ริมถนนใหญ่และให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ

ร้อยละ 0.6 อยู่ริมถนนใหญ่ ในชอยตันและในชอยไม้ตันอีกร้อยละ
0.6 อยู่ริมถนนใหญ่ ในชอยตันและติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง ร้อยละ 0.6 อยู่ริมถนนใหญ่ ในชอยตัน
และติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย ร้อยละ 0.6 อยู่ริมถนนใหญ่ ในชอยไม้ตัน และติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่
อาศัย ร้อยละ 0.6 อยู่ในชอยตันและในชอยไม้ตัน รวมทั้งให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ ร้อยละ 0.6 อยู่ติด
กับที่รกร้างหรือที่ว่างและให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ ร้อยละ 0.6 อยู่ในชอยตัน ติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง
และให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ ร้อยละ 0.6 อยู่ในชอยไม้ตัน ติดกับที่รกร้างหรือที่ว่างและให้ข้อคิดเห็น
อื่น ๆ ร้อยละ 0.6 ติดกับที่รกร้างหรือที่ว่างติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัยและให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ และ
ร้อยละ 0.6 อยู่ริมถนนใหญ่ ในชอยไม้ตัน ติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง ติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัยและ
ให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่าผู้ถูกหลักทรัพย์ส่วนใหญ่มีทำเลของบ้านอยู่ในชอย
ไม้ตันและอยู่ริมถนนใหญ่ การอยู่ในชอยไม้ตันและอยู่ริมถนนใหญ่อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่เกิด
อาชญากรรมคดีลักทรัพย์บ่อยครั้งเพราะอาชญากรสามารถหลบหนีการจับกุมหรือติดตามได้สะดวก
กว่าชอยไม้ตันหรืออยู่ไม่ติดถนนใหญ่

ตารางที่ 5.32 ทำเลที่ตั้งของบ้าน

ที่	ทำเลของบ้าน	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ในชอยไม้ตัน	36	20
2	ริมถนนใหญ่	35	19.4
3	ในชอยตัน	25	13.9
4	อื่น ๆ เช่น ริมคลอง ด้านหน้า ติดถนนชอย ด้านหลังเป็นชอยตัน หมู่บ้านจัดสรร ชุมชนแออัด เป็นต้น	9	5

ตารางที่ 5.32 (ต่อ)

ที่	ทำเลของบ้าน	จำนวนราย	ร้อยละ
5	ในซอยตันและอื่น ๆ	9	5
6	ริมถนนใหญ่และในซอยไม่ตัน	8	4.4
7	ในซอยตันและติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง	7	3.9
8	ติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง	5	2.8
9	ในซอยไม่ตันและติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง	5	2.8
10	ติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย	5	2.8
11	ในซอยตันและติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย	5	2.8
12	ริมถนนใหญ่และติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย	4	2.2
13	ในซอยไม่ตันและติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย	4	2.2
14	ในซอยตัน ติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง และติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย	3	1.7
15	ในซอยไม่ตัน ติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง และติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย	3	1.7
16	ในซอยตันและอื่น ๆ	3	1.7
17	ริมถนนใหญ่ในซอยไม่ตันและติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง	3	1.7
18	ริมถนนใหญ่และอื่น ๆ	2	1.1
19.	ริมถนนใหญ่ในซอยตันและในซอยไม่ตัน	1	0.6
20	ริมถนนใหญ่ในซอยตันและติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง	1	0.6

ตารางที่ 5.32 (ต่อ)

ที่	ทำเลของบ้าน	จำนวนราย	ร้อยละ
21	ริมถนนใหญ่ ในซอยตัน และติดกับ บ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย	1	0.6
22	ริมถนนใหญ่ ในซอยไม่ตัน และ ติดกับบ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย	1	0.6
23	ในซอยตันและในซอยไม่ตันรวมทั้ง อื่น ๆ	1	0.6
24	ติดกับที่รกร้างหรือที่ว่างและ อื่น ๆ	1	0.6
25	ในซอยตัน ติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง และอื่น ๆ	1	0.6
26	ในซอยไม่ตัน ติดกับที่รกร้างหรือ ที่ว่างและอื่น ๆ	1	0.6
27	ติดกับที่รกร้างหรือที่ว่าง ติดกับบ้าน ที่ไม่มีผู้อยู่อาศัยและอื่น ๆ	1	0.6
28	ริมถนนใหญ่ ในซอยไม่ตัน ติดกับ ที่รกร้างหรือที่ว่าง ติดกับบ้านที่ไม่มี ผู้อยู่อาศัยและอื่น ๆ	1	0.6
	รวม	180	100

ข. สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัย

(1). สภาพแวดล้อมของบ้านพักอาศัย

จากผลการศึกษาสภาพแวดล้อมของบ้านตามตารางที่

5.33 พบว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ร้อยละ 62.2 ให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ เช่น ไม่มีต้นไม้ เป็นบ้านตึกแถว มีต้นไม้บังหน้าบ้าน เป็นชั้น รองลงมาร้อยละ 10.0 มีต้นไม้ปกคลุมบ้าน ร้อยละ 7.2 มีต้นไม้ใหญ่ติดรั้วบ้าน ร้อยละ 3.9 มีต้นไม้ติดตัวบ้าน ร้อยละ 2.2 มีต้นไม้ใหญ่ติดรั้วบ้านและมีต้นไม้ปกคลุมบ้าน อีกร้อยละ 2.2 มีต้นไม้ปกคลุมบ้านและให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ ร้อยละ 1.7 มีต้นไม้ใหญ่ติดรั้วบ้านและมีต้นไม้ใหญ่ติดตัวบ้าน ร้อยละ 1.1 มีต้นไม้ใหญ่ติดรั้วบ้านและให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ อีกร้อยละ 1.1 มีต้นไม้ใหญ่ติดตัวบ้านและให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ ร้อยละ 0.6 มีต้นไม้ใหญ่ติดตัวบ้านและมีต้นไม้ปกคลุมบ้าน และร้อยละ 7.8 ไม่ตอบแบบสอบถาม

พบว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนมากมีต้นไม้ปกคลุมบ้านซึ่งการมีต้นไม้ปกคลุมบ้าน ติดรั้วบ้านหรือติดตัวบ้านอาจเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดอาชญากรรมคดีลักทรัพย์ เพราะอาชญากรสามารถอาศัยต้นไม้ที่อยู่ใกล้ เคียงกับตัวบ้านเป็นป่าย เข้าไปทำการโจรกรรมในบ้านพักอาศัยได้โดยสะดวก

ตารางที่ 5.33 สภาพแวดล้อมของบ้าน

ที่	ที่ตั้งของบ้าน	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ข้อคิดเห็นอื่น ๆ เช่น ไม่มีต้นไม้ เป็นบ้านตึกแถว มีต้นไม้บังหน้าบ้าน เป็นชั้น	112	62.2
2	มีต้นไม้ปกคลุมบ้าน	18	10
3	ต้นไม้ใหญ่ติดรั้วบ้าน	13	7.2
4	ต้นไม้ใหญ่ติดตัวบ้าน	7	3.9
5	ต้นไม้ใหญ่ติดรั้วบ้านและมีต้นไม้ปกคลุมบ้าน	4	2.2

ตารางที่ 5.33 (ต่อ)

ที่	ที่ตั้งของบ้าน	จำนวนราย	ร้อยละ
6	มีต้นไม้ปกคลุมบ้านและ อื่น ๆ	4	2.2
7	ต้นไม้ใหญ่ติดครัวบ้านและต้นไม้ใหญ่ ติดตัวบ้าน	3	1.7
8	ต้นไม้ใหญ่ติดครัวบ้านและอื่น ๆ	2	1.1
9	ต้นไม้ใหญ่ติดตัวบ้านและอื่น ๆ	2	1.1
10	ต้นไม้ใหญ่ติดตัวบ้านและมีต้นไม้ ปกคลุมบ้าน	1	0.6
	ไม่ตอบแบบสอบถาม	14	7.8
	รวม	180	100

(2) สภาพแวดล้อมของบ้านกับการเกิดคดีลักทรัพย์

จากผลการศึกษาสภาพแวดล้อมของบ้านกับความถี่ของ
การเกิดคดีลักทรัพย์ ตามตารางที่ 5.34 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 161 ราย และไม่ตอบแบบ
สอบถาม 19 ราย พบว่า

สภาพแวดล้อมของบ้านที่มีต้นไม้ใหญ่ติดครัวบ้านและต้นไม้
ใหญ่ติดตัวบ้าน ต้นไม้ใหญ่ติดตัวบ้านและมีต้นไม้ปกคลุมบ้าน มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์
1 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 100 รองลงมาต้นไม้ปกคลุมบ้านและอื่น ๆ
เช่นไม่มีต้นไม้ ร้อยละ 75 สภาพแวดล้อมของบ้านที่มีต้นไม้ใหญ่ติดครัวบ้านและมีต้นไม้ปกคลุมบ้าน
ต้นไม้ใหญ่ติดครัวบ้านและอื่น ๆ ต้นไม้ใหญ่ติดตัวบ้านและอื่น ๆ มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์
2 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 50.0 รองลงมาต้นไม้ปกคลุมบ้านร้อยละ
44.4

สภาพแวดล้อมของบ้านที่มีต้นไม้ใหญ่ติดรั้วบ้านมีความถี่ของการเกิดคีดักทรัพย์ 3-5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 30.8 รองลงมาคือ ต้นไม้ปกคลุมบ้านและอื่น ๆ ร้อยละ 25.0 สภาพแวดล้อมของบ้านที่มีต้นไม้ใหญ่ติดรั้วบ้านและมีต้นไม้ปกคลุมบ้านมีความถี่ของการเกิดคีดักทรัพย์มากกว่า 5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 25.0 รองลงมาคือ ต้นไม้ใหญ่ติดรั้วบ้าน ร้อยละ 7.7

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมของบ้านกับความถี่ของการเกิดคีดักทรัพย์โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : สภาพแวดล้อมของบ้านไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : สภาพแวดล้อมของบ้านมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (23.12) มีค่าน้อยกว่าค่าที่เปิดตาราง (40.11) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นสภาพแวดล้อมของบ้านไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_0 และ ปฏิเสธ H_1)

ตารางที่ 5.34 สภาพแวดล้อมของบ้านกับการเกิดคีดักทรัพย์

ที่	สภาพแวดล้อมของบ้าน	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	ต้นไม้ใหญ่ติดรั้วบ้าน	6 (46.2)	2 (15.4)	4 (30.8)	1 (7.7)	13 (100)
2	ต้นไม้ใหญ่ติดตัวบ้าน	3 (50.0)	2 (33.3)	1 (16.7)	-	6 (100)
3	ต้นไม้ใหญ่ติดรั้วบ้านและ ต้นไม้ใหญ่ติดตัวบ้าน	3 (100)	-	-	-	3 (100)
4	มีต้นไม้ปกคลุมบ้าน	7 (38.9)	8 (44.4)	2 (11.1)	1 (5.6)	18 (100)

ตารางที่ 5. 34 (ต่อ)

ที่	สภาพแวดล้อมของบ้าน	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
5	ต้นไม้ใหญ่ติดรั้วบ้าน และมีต้นไม้ปกคลุมบ้าน	1 (25.0)	2 (50.0)	-	1 (25.0)	4 (100)
6	ต้นไม้ใหญ่ติดตัวบ้าน และมีต้นไม้ปกคลุมบ้าน	1 (100)	-	-	-	1 (100)
7	อื่น ๆ เช่นไม่มีต้นไม้ เป็นบ้านตึกแถว มีต้นไม้ บังหน้าบ้าน เป็นต้น	62 (57.4)	30 (27.8)	14 (13.0)	2 (1.9)	108 (100)
8	ต้นไม้ใหญ่ติดรั้วบ้าน และอื่น ๆ	1 (50.0)	1 (50.0)	-	-	2 (100)
9	ต้นไม้ใหญ่ติดตัวบ้าน และอื่น ๆ	1 (50.0)	1 (50.0)	-	-	2 (100)
10	มีต้นไม้ปกคลุมบ้าน และอื่น ๆ	3 (75.0)	-	1 (25.0)	-	4 (100)
	ไม่ตอบ 19 ราย					
	รวม (N = 161)	88 (54.7)	46 (28.6)	22 (13.7)	5 (3.1)	161 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 23.12, องศาอิสระ (df) = 27 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

ค. ลักษณะการใช้ที่ดินของย่านพักอาศัย

(1) ลักษณะการใช้ที่ดิน

จากผลการศึกษาลักษณะการใช้ที่ดินตามตารางที่ 5.35 พบว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ ร้อยละ 50.6 ตอบว่าเป็นย่านที่พักอาศัย รองลงมาร้อยละ 13.3 ตอบว่าเป็นย่านสลัมหรือชุมชนแออัด ร้อยละ 10.6 ตอบว่าเป็นย่านธุรกิจการค้า ร้อยละ 5.0 ตอบว่าเป็นย่านสถานศึกษาหรือศาสนา ร้อยละ 4.4 ตอบว่าเป็นย่านราชการ ร้อยละ 3.9 ตอบว่าเป็นย่านอุตสาหกรรม ร้อยละ 3.3 ตอบว่าเป็นย่านเกษตรกรรมและร้อยละ 7.8 ให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ เช่น เป็นทั้งย่านที่พักอาศัยและย่านธุรกิจการค้า เป็นย่านชุมชนพัฒนา เป็นต้น มีเพียงร้อยละ 1.1 ที่ไม่ตอบแบบสอบถาม

ส่วนมากจะตอบว่าเป็นย่านที่พักอาศัยซึ่งตรงกับเป้าหมายของการวิจัยที่จะทำการศึกษาอาชญากรรมคดีลักทรัพย์ในเขตที่พักอาศัยของกรุงเทพมหานคร และอาชญากรรมประเภทคดีลักทรัพย์ที่เกิดขึ้นบ่อยในเขตที่พักอาศัย ก็อาจมีสาเหตุมาจากหลายประการ สาเหตุหนึ่งอาจได้แก่การที่เจ้าของบ้านไม่อยู่บ้าน ทั้งบ้านเอาไว้โดยไม่มีคนดูแลและลักษณะสภาพแวดล้อมกายภาพของบ้านที่เอื้ออำนวยต่อการเกิดโจรกรรม รวมทั้งลักษณะของบ้านมีส่วนในการเกิดอาชญากรรมคดีลักทรัพย์ด้วย

ตารางที่ 5.35 ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัย

ที่	การใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัย	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ย่านที่พักอาศัย	91	50.6
2	สลัมหรือชุมชนแออัด	24	13.3
3	ย่านธุรกิจการค้า	19	10.6
4	ย่านสถานศึกษาหรือศาสนา	9	5
5	ย่านสถาบันราชการ	8	4.4
6	ย่านอุตสาหกรรม	7	3.9

ตารางที่ 5.35 (ต่อ)

ที่	การใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัย	จำนวนราย	ร้อยละ
7	ย่านเกษตรกรรม	6	3.3
8	อื่น ๆ เช่น ย่านที่พักอาศัยและย่านธุรกิจการค้า เป็นย่านชุมชนพัฒนาเป็นต้น	14	7.8
9	ไม่ตอบแบบสอบถาม	2	1.1
	รวม	180	100

(2) ลักษณะการใช้ที่ดินกับการเกิดคดีลักทรัพย์

จากตารางที่ 5.36 ศึกษาลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยกับความถี่ของการเกิดอาชญากรรม โดยผู้ตอบแบบสอบถาม 171 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 9 ราย ผลการศึกษาพบว่า

ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยที่เป็นย่านอุตสาหกรรม มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ ในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 71.4 รองลงมาเป็นย่านราชการร้อยละ 62.5 ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยที่เป็นย่านสลัมหรือชุมชนแออัด มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ในอัตราสูงสุดคือ 47.6 รองลงมาเป็นย่านอื่น ๆ เช่น ย่านที่พักอาศัยและย่านการค้า ร้อยละ 35.7

ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยที่เป็นย่านธุรกิจการค้ามีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 3-5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ ในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 27.8 รองลงมาเป็นย่านสถานศึกษาหรือศาสนา ร้อยละ 22.2 ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยที่เป็นย่านสถานศึกษาหรือศาสนามีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์

มากกว่า 5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ ในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 11.1 รองลงมาเป็นย่านธุรกิจการค้า ร้อยละ 5.6

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่น
ในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square)
โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ
ที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พัก
อาศัยมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (17.46) มีค่าน้อยกว่า
ค่าที่เปิดตาราง (20.34) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ
ที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_1 และปฏิเสธ H_0)

ตารางที่ 5-36 ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยกับการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่น	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	ย่านที่พักอาศัย	54 (61.4)	24 (27.3)	7 (8.0)	3 (3.4)	88 (100)
2	ย่านอุตสาหกรรม	5 (71.4)	1 (14.3)	1 (14.3)	-	7 (100)
3	ย่านธุรกิจการค้า	7 (38.9)	5 (27.8)	5 (27.8)	1 (5.6)	18 (100)
4	ย่านเกษตรกรรม	3 (50.0)	2 (33.3)	1 (16.7)	-	6 (100)
5	ย่านสถาบันราชการ	5 (62.5)	2 (25.0)	1 (12.5)	-	8 (100)
6	ย่านสถานศึกษาหรือ ศาสนา	4 (44.4)	2 (22.2)	2 (22.2)	1 (11.1)	9 (100)

ตารางที่ 5.36 (ต่อ)

ที่	ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่น	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
7	สลัมหรือชุมชนแออัด	7 (33.3)	10 (47.6)	4 (19.0)	-	21 (100)
8	อื่น ๆ	7 (50.0)	5 (35.7)	2 (14.3)	-	14 (100)
	ไม่ตอบ 9 ราย					
	รวม (N = 171)	92 (53.8)	51 (29.8)	23 (13.5)	5 (2.9)	171 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 17.46, องศาอิสระ (df) = 21 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

(3) ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย

จากตารางที่ 5.37 ศึกษาลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ ผลการศึกษาพบว่า

การใช้ที่ดินแบบย่านอุตสาหกรรมมีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ต่ำกว่า 2,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 33.3 รองลงมาเป็นการใช้ที่ดินแบบอื่น ๆ เช่นย่านที่พักอาศัยและย่านธุรกิจการค้า ร้อยละ 21.4 การใช้ที่ดินแบบย่านสถาบันราชการมีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 2,001-5,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 33.3 รองลงมาเป็นการใช้ที่ดินแบบย่านเกษตรกรรม ร้อยละ 16.7

การใช้ที่ดินแบบย่านสถานศึกษาหรือศาสนามีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 5,001-10,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 44.4 รองลงมาเป็นการใช้ที่ดินแบบย่านเกษตรกรรมร้อยละ 33.3 การใช้ที่ดิน

แบบย่านอุตสาหกรรมมีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 50.0 รองลงมาเป็นการใช้ที่ดินแบบย่านสลัมหรือชุมชนแออัด ร้อยละ 40.9

การใช้ที่ดินแบบย่านเกษตรกรรมมีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย 50,001-100,000 บาท เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 16.7 รองลงมาเป็นการใช้ที่ดินแบบย่านสถานศึกษาหรือศาสนาร้อยละ 11.1 สำหรับที่ดินแบบย่านสถาบันราชการมีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์มากกว่า 100,000 บาท เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 16.7 รองลงมาเป็นการใช้ที่ดินแบบย่านธุรกิจการค้า ร้อยละ 15.8

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ โดยวิธีไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย

H_1 : ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (26.03) มีค่าน้อยกว่าค่าที่เปิดตาราง (49.77) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย (ปฏิเสธ H_1 และยอมรับ H_0)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.37 ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์

ที่	ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่น	มูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์						รวม
		ต่ำกว่า 2,000 บาท	2,001-5,000 บาท	5,001-10,000 บาท	10,001-50,000 บาท	50,001-100,000 บาท	มากกว่า 100,000 บาท	
1	ย่านที่พักอาศัย	6 (6.7)	13 (14.4)	26 (28.9)	34 (37.8)	5 (5.6)	6 (6.7)	90 (100)
2	ย่านอุตสาหกรรม	2 (33.3)	-	1 (16.7)	3 (50.0)	-	-	6 (100)
3	ย่านธุรกิจการค้า	3 (15.8)	2 (10.5)	6 (31.6)	3 (15.8)	2 (10.5)	3 (15.8)	19 (100)
4	ย่านเกษตรกรรม	-	1 (16.7)	2 (33.3)	2 (33.3)	1 (16.7)	-	6 (100)
5	ย่านสถาบันราชการ	1 (16.7)	2 (33.3)	1 (16.7)	1 (16.7)	-	1 (16.7)	6 (100)
6	ย่านสถานศึกษาหรือศาสนา	-	1 (11.1)	4 (44.4)	3 (33.3)	1 (11.1)	-	9 (100)
7	สลัมหรือชุมชนแออัด	1 (4.5)	3 (13.6)	2 (22.7)	9 (40.9)	2 (9.1)	2 (9.1)	22 (100)
8	อื่น ๆ	3 (21.4)	2 (14.3)	3 (21.4)	5 (35.7)	1 (7.1)	-	14 (100)
	ไม่ตอบ 8 ราย							
	รวม (N = 172)	16 (9.3)	24 (14.0)	48 (27.9)	60 (34.9)	12 (7.0)	12 (7.0)	172 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 26.03, องศาอิสระ (df) = 35 และระดับนัยสำคัญ

(α) = 0.05

ง. การใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัย

(1) การใช้ประโยชน์ของบ้าน

จากผลการศึกษา การใช้ประโยชน์ของบ้านตามตารางที่ 5.38 เจ้าของบ้านที่ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ร้อยละ 69.4 ใช้บ้านเป็นที่พักอาศัยอย่างเดียว รองลงมาร้อยละ 22.2 ใช้เป็นที่พักอาศัยและการค้า ร้อยละ 6.1 ใช้เป็นที่พักอาศัยและแบ่งให้เช่า และร้อยละ 0.6 ใช้เป็นที่พักอาศัยและอุตสาหกรรม มีเพียงร้อยละ 1.7 ที่ให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ เช่น ใช้เป็นที่พักอาศัยและสำนักงาน

จะเห็นได้ว่าส่วนมากใช้บ้านเป็นที่พักอาศัยอย่างเดียวซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่เลือกกลุ่มประชากรตัวอย่างที่อยู่ในเขตที่พักอาศัยและในเขตที่พักอาศัยก็มักจะใช้บ้านเป็นที่พักอาศัยอย่างเดียว

ตารางที่ 5.38 การใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัย

ที่	การใช้ประโยชน์ของบ้านพักอาศัย	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ที่พักอาศัยอย่างเดียว	125	69.4
2	ที่พักอาศัยและการค้า	40	22.2
3	ที่พักอาศัยและแบ่งให้เช่า	11	6.1
4	ที่พักอาศัยและอุตสาหกรรม	1	0.6
5	อื่น ๆ เช่น ที่พักอาศัยและสำนักงาน	3	1.7
	รวม	180	100

(2) การใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยกับการเกิดคดีลักทรัพย์

จากตารางที่ 5.39 ศึกษาการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 173 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 7 ราย ผลการศึกษาพบว่า

บ้านพักอาศัยที่ใช้ประโยชน์เป็นที่พักอาศัยอย่างเดียวนั้นมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ ในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 59.8 รองลงมาเป็นที่พักอาศัยและการค้าร้อยละ 45.9 บ้านพักอาศัยที่ใช้ประโยชน์เป็นที่พักอาศัยและอุตสาหกรรมมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ ในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 100 รองลงมาเป็นที่พักอาศัยและแบ่งให้เช่า ร้อยละ 40.0

บ้านพักอาศัยที่เป็นที่พักอาศัยและแบ่งให้เช่ามีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 3-5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ ในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 30.0 รองลงมาเป็นที่พักอาศัยและการค้าร้อยละ 27.0 บ้านพักอาศัยที่เป็นที่พักอาศัยและการค้ามีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์มากกว่า 5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ ในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 8.1 รองลงมาเป็นที่พักอาศัยอย่างเดียว ร้อยละ 1.6

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : การใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : การใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (22.78) มีค่ามากกว่าค่าที่เปิดตาราง (21.03) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1)

ตารางที่ 5.39 การใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยกับการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	การใช้ประโยชน์ของ บ้านพักอาศัย	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	ที่พักอาศัยอย่างเดียว	73 (59.8)	38 (31.1)	9 (7.4)	2 (1.6)	122 (100)
2	ที่พักอาศัยและแบ่งให้ เช่า	3 (30.0)	4 (40.0)	3 (30.0)	-	10 (100)
3	ที่พักอาศัยและการค้า	17 (45.9)	7 (18.9)	10 (27.0)	3 (8.1)	37 (100)
4	ที่พักอาศัยและ อุตสาหกรรม	-	1 (100)	-	-	1 (100)
5	อื่น ๆ เช่น ที่พักอาศัย และสำนักงาน	1 (33.3)	1 (33.3)	1 (33.3)	-	3 (100)
	ไม่ตอบ 7 ราย					
	รวม (N =173)	94 (54.3)	51 (29.5)	23 (13.3)	5 (2.9)	173 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 22.78, องศาอิสระ (df) = 12 และระดับนัยสำคัญ
(α) = 0.05

ศูนย์เพื่อทรัพย์สิน
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(3) การใช้จ่ายประโยชน์ของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่

เสียหาย

จากตารางที่ 5.40 ศึกษาการใช้จ่ายประโยชน์ของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 173 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 7 ราย ผลการศึกษาพบว่า

บ้านที่ใช้จ่ายประโยชน์เป็นที่พักอาศัยและแบ่งให้เช่ามีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ต่ำกว่า 2,000 บาท, 2,001-5,000 บาท และ 5,001-10,000 บาทเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 18.2, ร้อยละ 27.3 และ ร้อยละ 45.5 ตามลำดับ รองลงมาเป็นบ้านที่มีการใช้จ่ายประโยชน์เป็นที่พักอาศัยและการค้า, ที่พักอาศัยและอุตสาหกรรม และที่พักอาศัยและการค้า ร้อยละ 12.5, ร้อยละ 100 และร้อยละ 30.0 ตามลำดับ

บ้านที่ใช้จ่ายประโยชน์เป็นที่พักอาศัยอย่างเดียวมีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาทเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 40.7 รองลงมาเป็นบ้านที่มีการใช้จ่ายประโยชน์อื่น ๆ เช่น เป็นที่พักอาศัยและสำนักงาน ร้อยละ 33.3 บ้านที่ใช้จ่ายประโยชน์อื่น ๆ เช่น เป็นที่พักอาศัยและสำนักงานมีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 50,001-100,000 บาทและมากกว่า 100,000 บาทเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 33.3 รองลงมาเป็นบ้านที่ใช้จ่ายประโยชน์เป็นที่พักอาศัยอย่างเดียว และที่พักอาศัยและการค้าร้อยละ 7.6 และร้อยละ 12.5 ตามลำดับ

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้จ่ายประโยชน์ของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : การใช้จ่ายประโยชน์ของที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์

H_1 : การใช้จ่ายประโยชน์ของที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (27.14) มีค่าน้อยกว่า
ค่าที่เปิดตาราง (31.41) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยไม่มี
ความสัมพันธ์กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1)
ตารางที่ 5.40 การใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลัก
ทรัพย์

ที่	การใช้ประโยชน์ ของบ้านพักอาศัย	มูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์						รวม
		ต่ำกว่า 2,000 บาท	2,001- 5,000 บาท	5,001- 10,000 บาท	10,001- 50,000 บาท	50,001- 100,000 บาท	มากกว่า 100,000 บาท	
1	ที่พักอาศัยอย่าง เดียว	9 (7.6)	14 (11.9)	32 (27.1)	48 (40.7)	9 (7.6)	6 (5.1)	118 (100)
2	ที่พักอาศัยและ แบ่งให้เช่า	2 (18.2)	3 (27.3)	5 (45.5)	1 (9.1)	-	-	11 (100)
3	ที่พักอาศัยและ การค้า	5 (12.5)	6 (15.0)	12 (30.0)	10 (25.0)	2 (5.0)	5 (12.5)	40 (100)
4	ที่พักอาศัยและ อุตสาหกรรม	-	1 (100)	-	-	-	-	1 (100)
5	อื่น ๆ เช่น ที่พัก อาศัยและสำนักงาน ไม่ตอบ 7 ราย	-	-	-	1 (33.3)	1 (33.3)	1 (33.3)	3 (100)
	รวม (N = 173)	16 (9.2)	24 (13.9)	49 (28.3)	60 (34.7)	12 (6.9)	12 (6.9)	173 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 27.14, องศาอิสระ (df) = 20 และระดับนัยสำคัญ
(α) = 0.05

5.3.2 ลักษณะทางกายภาพของที่พักอาศัย

ก. ลักษณะและประเภทของที่พักอาศัย

(1) รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย

จากผลการศึกษารูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยตามตารางที่ 5.41 พบว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ร้อยละ 20.0 มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกแถว รองลงมาร้อยละ 18.9 เป็นบ้านไม้เดี่ยว-สองชั้นขึ้นไป ร้อยละ 17.8 เป็นบ้านตึกเดี่ยว-สองชั้นขึ้นไป ร้อยละ 11.1 เป็นบ้านทาวน์เฮาส์ ร้อยละ 7.2 เป็นบ้านตึกเดี่ยว-ชั้นเดียวอีกร้อยละ 7.2 เป็นบ้านห้องแถวไม้ ร้อยละ 6.7 เป็นบ้านไม้เดี่ยว-ชั้นเดียว และร้อยละ 5.6 เป็นแฟลต, คอนโดมิเนียม, อพาร์ทเมนท์ มีเพียงร้อยละ 5.6 ที่ให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนมากมีที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกแถว รองลงมาเป็นบ้านไม้เดี่ยว-สองชั้นขึ้นไป

ตารางที่ 5.41 รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย

ที่	รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย	จำนวนราย	ร้อยละ
1	บ้านตึกแถว	36	20
2	บ้านไม้เดี่ยว-สองชั้นขึ้นไป	34	18.9
3	บ้านตึกเดี่ยว-สองชั้นขึ้นไป	32	17.8
4	บ้านทาวน์เฮาส์	20	11.1
5	บ้านตึกเดี่ยว-ชั้นเดียว	13	7.2
6	บ้านห้องแถวไม้	13	7.2
7	บ้านไม้เดี่ยว-ชั้นเดียว	12	6.7

ตารางที่ 5.41 (ต่อ)

ที่	รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย	จำนวนราย	ร้อยละ
8	แฟลต, คอนโดมิเนียม, อพาร์ทเมนท์		
9	อื่น ๆ เช่น บ้านครึ่งตึกครึ่งไม้สองชั้น บ้านแฝดชั้นเดียว เป็นต้น	10	5.6
	รวม	180	100

(2) รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยกับการเกิดคดีลักทรัพย์

จากตารางที่ 5.42 ศึกษารูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 163 รายและไม่ตอบแบบสอบถาม 17 ราย ผลการศึกษาพบว่า

ที่พักอาศัยที่เป็นบ้านทาวน์เฮาส์ มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ ในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 70.0 รองลงมาเป็นแฟลต, คอนโดมิเนียม และอพาร์ทเมนท์ ร้อยละ 66.7 ที่พักอาศัยที่เป็นบ้านตึกเดี่ยว-สองชั้นขึ้นไปมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ ในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 41.9 รองลงมาเป็นบ้านไม้เดี่ยวสองชั้นขึ้นไปร้อยละ 37.5

ที่พักอาศัยที่เป็นบ้านไม้เดี่ยว-สองชั้นขึ้นไปมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 3-5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ ในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 21.9 รองลงมาเป็นบ้านตึกแถว ร้อยละ 17.1 ที่พักอาศัยที่เป็นแฟลต, คอนโดมิเนียมและอพาร์ทเมนท์ มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์มากกว่า 5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ ในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 11.1 รองลงมาเป็นบ้านตึกเดี่ยว-ชั้นเดียว ร้อยละ 7.7

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบและประเภท
ของที่พักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้ง
สมมติฐานว่า

H_0 : รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยไม่มีความ
สัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์
กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (19.55) มีค่าน้อย
กว่าค่าที่เปิดตาราง (32.67) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย
ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1)

ตารางที่ 5.42 รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยกับการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	รูปแบบและประเภทของ ที่พักอาศัย	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	บ้านไม้เดี่ยว-ชั้นเดียว	7 (63.6)	3 (27.3)	1 (9.1)	-	11 (100)
2	บ้านไม้เดี่ยว-สองชั้นขึ้นไป	13 (40.6)	12 (37.5)	7 (21.9)	-	32 (100)
3	บ้านตึกเดี่ยว-ชั้นเดียว	10 (76.9)	1 (7.7)	1 (7.7)	1 (7.7)	13 (100)
4	บ้านตึกเดี่ยว-สองชั้นขึ้นไป	14 (45.2)	13 (41.9)	3 (9.7)	1 (3.2)	31 (100)
5	บ้านห้องแถวไม้	6 (50.0)	4 (33.3)	2 (16.7)	-	12 (100)
6	บ้านตึกแถว	18 (51.4)	9 (25.7)	6 (17.1)	2 (5.7)	35 (100)
7	บ้านทาวน์เฮาส์	14 (70.0)	4 (20.0)	2 (10.0)	-	20 (100)

ตารางที่ 5.42 (ต่อ)

ร.ร.	รูปแบบและประเภทของ ที่พักอาศัย	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
8	แฟลต, คอนโดมีเนียม, อพาทเมนต์ ไม่ตอบ 17 ราย	6 (66.7)	1 (11.1)	1 (11.1)	1 (11.1)	9 (100)
	รวม (N = 163)	88 (54.0)	47 (28.8)	23 (14.1)	5 (3.1)	163 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 19.55, องศาอิสระ (df) = 21 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

(3) รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สิน

ที่เสียหาย

จากตารางที่ 5.43 ศึกษารูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 163 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 17 ราย ผลการศึกษาพบว่า

ที่พักอาศัยที่เป็นแฟลต คอนโดมีเนียม อพาทเมนต์ มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ต่ำกว่า 2,000 บาทเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 22.2 รองลงมาเป็นบ้านไม้เดี่ยว-ชั้นเดียว ร้อยละ 18.2 ที่พักอาศัยที่เป็นบ้านตึกแถวและแฟลต, คอนโดมีเนียม, อพาทเมนต์ มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 2,001-5,000 บาทเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 22.2 รองลงมาเป็นบ้านห้องแถวไม้ร้อยละ 15.4 ที่พักอาศัยที่เป็นบ้านไม้เดี่ยว-ชั้นเดียว และบ้านไม้เดี่ยว-สองชั้นขึ้นไป

มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 5,001-10,000 บาทเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 36.4 รองลงมาเป็นบ้านตึกเดี่ยว-ชั้นเดียวและบ้านห้องแถวไม้ร้อยละ 30.8

ที่พักอาศัยที่เป็นบ้านตึกเดี่ยว-สองชั้นขึ้นไปมีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาทและ 50,001-100,000 บาทเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 53.6 และร้อยละ 17.9 ตามลำดับ รองลงมาเป็นบ้านทาวน์เฮาส์ร้อยละ 50.0 และร้อยละ 10.0 ตามลำดับ ที่พักอาศัยที่เป็นบ้านตึกเดี่ยว-ชั้นเดียวมีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์มากกว่า 100,000 บาทเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 23.1 รองลงมาเป็นบ้านตึกแถวและแฟลต, คอนโดมีเนียม, อพาร์ทเมนท์ ร้อยละ 11.1

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์

H_1 : รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ที่คำนวณได้ (39.16) มีค่าน้อยกว่าค่าที่เปิดตาราง (49.77) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1)

ตารางที่ 5.43 รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์

ที่	รูปแบบและประเภท ของที่พักอาศัย	มูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์						รวม
		ต่ำกว่า 2,000 บาท	2,001- 5,000 บาท	5,001- 10,000 บาท	10,001- 50,000 บาท	50,001- 100,000 บาท	มากกว่า 100,000 บาท	
1	บ้านไม้เดี่ยว- ชั้นเดียว	2 (18.2)	1 (9.1)	4 (36.4)	3 (27.3)	1 (9.1)	-	11 (100)
2	บ้านไม้เดี่ยว- สองชั้นขึ้นไป	3 (9.1)	5 (15.2)	12 (36.4)	10 (30.3)	2 (6.1)	1 (3.1)	33 (100)
3	บ้านตึกเดี่ยว- ชั้นเดียว	1 (7.7)	1 (7.7)	4 (30.8)	3 (23.1)	1 (7.7)	3 (23.1)	13 (100)
4	บ้านตึกเดี่ยว- สองชั้นขึ้นไป	-	2 (7.1)	6 (21.4)	15 (53.6)	5 (17.9)	-	28 (100)
5	บ้านห้องแถวไม้	2 (15.4)	2 (15.4)	4 (30.8)	4 (30.8)	1 (7.7)	-	13 (100)
6	บ้านตึกแถว	4 (11.1)	8 (22.2)	11 (30.6)	9 (25.0)	-	4 (11.1)	36 (100)
7	บ้านทาวน์เฮาส์	1 (5.0)	1 (5.0)	4 (20.0)	10 (50.0)	2 (10.0)	2 (10.0)	20 (100)
8	แฟลต, คอนโดมี- เนียม, อพาร์ทเมนท์ ไม่ตอบ 17 ราย	2 (22.2)	2 (22.2)	1 (11.1)	3 (33.3)	-	1 (11.1)	9 (100)
	รวม (N = 163)	15 (9.2)	22 (13.5)	46 (28.2)	57 (35.0)	12 (7.4)	11 (6.7)	163 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 39.16, องศาอิสระ (df) = 35 และระดับนัยสำคัญ

(α) = 0.05

ข. ขนาดที่ดินของที่พักอาศัย

(1) ขนาดที่ดิน

จากผลการศึกษาดังกล่าวที่ 5.44 พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ ส่วนมากร้อยละ 52.2 มีเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยในกรณีเป็นบ้านที่มีบริเวณน้อยกว่า 50 ตารางวา รองลงมาร้อยละ 25.6 มีเนื้อที่ 50-100 ตารางวา ร้อยละ 6.1 มีเนื้อที่ 101-200 ตารางวา และร้อยละ 3.3 มีเนื้อที่ 201-400 ตารางวา อีกร้อยละ 3.3 มีเนื้อที่มากกว่า 400 ตารางวา ขึ้นไป มีเพียงร้อยละ 9.4 ที่ไม่ตอบคำถาม

จะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่ที่พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่คือน้อยกว่า 50 ตารางวา ทั้งนี้เนื่องจากมาจากราคาที่ดินในบางเขตของกรุงเทพมหานครมีราคาสูง การที่ บ้านมีขนาดเนื้อที่แตกต่างกันออกไปอาจก่อให้เกิดช่วงโอกาสแก่คนร้ายในการก่ออาชญากรรมลัก ทรัพย์ต่างกันได้

ตารางที่ 5.44 ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัย (กรณีเป็นบ้านที่มีบริเวณ)

ที่	ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัย	จำนวนราย	ร้อยละ
1	น้อยกว่า 50 ตารางวา	94	52.2
2	50 - 100 ตารางวา	46	25.6
3	101 - 200 ตารางวา	11	6.1
4	201 - 400 ตารางวา	6	3.3
5	มากกว่า 400 ตารางวาขึ้นไป	6	3.3
6	ไม่ตอบแบบสอบถาม	17	9.4
	รวม	180	100

(2) ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยกับการเกิดคดีลักทรัพย์

จากผลการศึกษาขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ ตามตารางที่ 5.45 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 156 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 24 ราย ผลการศึกษาพบว่า

ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัย 201-400 ตารางวา มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 66.7 รองลงมา 50 - 100 ตารางวา ร้อยละ 59.1 ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัย 101 - 200 ตารางวา มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 และ 3-5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 50.0 และร้อยละ 20.0 ตามลำดับ รองลงมามากกว่า 400 ตารางวาขึ้นไป และน้อยกว่า 50 ตารางวา ร้อยละ 33.3 และร้อยละ 14.4 ตามลำดับ

ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัย 201-400 ตารางวาและมากกว่า 400 ตารางวาขึ้นไป มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์มากกว่า 5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดร้อยละ 16.7 รองลงมา 101-200 ตารางวา ร้อยละ 10.0

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (16.23) มีค่าน้อยกว่าค่าที่เปิดตาราง (21.03) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1)

ตารางที่ 5.45 ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยกับการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัย	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	น้อยกว่า 50 ตารางวา	49 (54.4)	27 (30.0)	13 (14.4)	1 (1.1)	90 (100)
2	50-100 ตารางวา	26 (59.1)	11 (25.0)	6 (13.6)	1 (2.3)	44 (100)
3	101-200 ตารางวา	2 (20.0)	5 (50.0)	2 (20.0)	1 (10.0)	10 (100)
4	201-400 ตารางวา	4 (66.7)	1 (16.7)	-	1 (16.7)	6 (100)
5	มากกว่า 400 ตารางวา ขึ้นไป ไม่ตอบ 24 ราย	3 (50.0)	4 (33.3)	-	1 (16.7)	6 (100)
	รวม (N = 156)	84 (53.8)	46 (29.5)	21 (13.5)	5 (3.2)	156 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 16.23, องศาอิสระ (df) = 12 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

ศูนย์วิทยุตำรวจ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(3) ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่

เสียหาย

จากตารางที่ 5.46 ศึกษาขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ โดยมีส่วนตอบแบบสอบถาม 156 รายและไม่ตอบแบบสอบถาม 24 ราย ผลการศึกษพบว่า

ที่พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดินน้อยกว่า 50 ตารางวา มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ต่ำกว่า 2,000 บาทเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 12.4 รองลงมาเป็นที่พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดิน 101-200 ตารางวา ร้อยละ 10.0 ที่พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดิน 201-400 ตารางวา มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 2,001-5,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 20.0 รองลงมาเป็นที่พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดิน 50-100 ตารางวา ร้อยละ 17.4 ที่พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดิน 101-200 ตารางวา มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 5,001-10,000 บาท เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 40.0 รองลงมาเป็นที่พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดิน 50-100 ตารางวา ร้อยละ 32.6

ที่พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดิน 201-400 ตารางวา มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาทเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 60.0 รองลงมาเป็นที่พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดินมากกว่า 400 ตารางวา ร้อยละ 50.0 ที่พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดิน 101-200 ตารางวา มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 50,001-100,000 บาท เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 10.0 รองลงมาเป็นที่พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดินน้อยกว่า 50 ตารางวา ร้อยละ 7.9

ที่พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดินมากกว่า 40 ตารางวา มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์มากกว่า 100,000 บาทเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 50.0 รองลงมาเป็นที่พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดิน 50-100 ตารางวา ร้อยละ 6.5

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างขนาดเนื้อที่ดินของ
ที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินเสียหายจากการถูกลักทรัพย์ โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi
Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์
กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์

H_1 : ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์
กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ที่คำนวณได้ (31.89) มีค่ามากกว่า
ค่าที่เปิดตาราง (31.41) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยมีความ
สัมพันธ์กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ (ปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1)

ตารางที่ 5.46 ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย

ที่	ขนาดเนื้อที่ดิน ของที่พักอาศัย	มูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์						รวม
		ต่ำกว่า 2,000 บาท	2,001- 5,000- บาท	5,001- 10,000- บาท	10,001- 50,000- บาท	50,001- 100,000- บาท	มากกว่า 100,000 บาท	
1	น้อยกว่า 50 ตารางวา	11 (12.4)	12 (13.5)	24 (27.0)	32 (36.0)	7 (7.9)	3 (3.4)	89 (100)
2	50-100 ตารางวา	2 (4.3)	8 (17.4)	15 (32.6)	15 (32.6)	3 (6.5)	3 (6.5)	46 (100)
3	101 - 200 ตารางวา	1 (10.0)	1 (10.0)	4 (40.0)	3 (30.0)	1 (10.0)	-	10 (100)
4	201 - 400 ตารางวา	-	(20.0)	(20.0)	(60.0)	-	-	5 (100)
5	มากกว่า 400 ตารางวา	-	-	-	(50.0)	-	(50.0)	6 (100)
	ไม่ตอบ = 24 ราย							
	รวม (N = 156)	14 (9.0)	22 (14.1)	44 (28.2)	56 (35.9)	11 (7.1)	9 (5.8)	156 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 31.89, องศาอิสระ (df) = 20 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

ค. ร้วหรือกำแพง

(1) ลักษณะของร้วหรือกำแพงที่พักอาศัย

จากผลการศึกษาลักษณะของร้วหรือกำแพงบ้านของผู้ถูก
 ลักทรัพย์ตามตารางที่ 5.47 พบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 13.9 ร้วบ้านเป็นร้วไม้หรือคอนกรีตโปรง
 รองลงมาร้อยละ 11.1 เป็นร้วสังกะสี ร้อยละ 8.3 กำแพงคอนกรีตทึบและมีลวดหนามสูงหรือ
 มีเหล็กค้ำ อีกร้อยละ 8.3 กำแพงคอนกรีตทึบหรือมีกระจกโรยอยู่ข้างบน ร้อยละ 1.7 ร้ว
 ลวดหนาม และร้อยละ 43.3 ให้ความคิดเห็นอื่น ๆ เช่น ไม่มีร้ว ร้วต้นไม้พวงชบาและกระถิน
 ร้วสังกะสีและมีลวดหนามข้างบน เป็นต้น มีเพียงร้อยละ 13.3 ที่ไม่ตอบแบบสอบถาม

พบว่าบ้านของผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนมากร้วหรือกำแพงบ้านมี
 ลักษณะเป็นร้วไม้หรือคอนกรีตโปรง ซึ่งอาจทำให้คนร้ายสามารถมองทะลุผ่านไปในตัวบ้านได้
 และถ้าในบ้านมีทรัพย์สินที่มีค่าก็อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่กระตุ้นให้คนร้ายเข้าทำการโจรกรรมได้

ตารางที่ 5.47 ลักษณะของร้วหรือกำแพงบ้านในกรณีที่บ้านมีร้วหรือกำแพงบ้าน

ที่	ลักษณะของร้วหรือกำแพงบ้าน	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ร้วไม้หรือคอนกรีตโปรง	25	13.9
2	ร้วสังกะสี	20	11.1
3	กำแพงคอนกรีตทึบและมี ลวดหนามสูงหรือมีเหล็กค้ำ	15	8.3
4	กำแพงคอนกรีตทึบหรือมีกระจก โรยอยู่ข้างบน	15	8.3
5	ร้วลวดหนาม	3	1.7

ตารางที่ 5.47 (ต่อ)

ที่	ลักษณะของรั้วหรือกำแพงบ้าน	จำนวนราย	ร้อยละ
6	อื่น ๆ เช่น ไม่มีรั้ว รั้วต้นไม้พวงขบาและกระถิน รั้วสังกะสีและมีลวดหนาม		
	ข้างบน เป็นต้น	78	43.3
7	ไม่ตอบแบบสอบถาม	24	13.3
	รวม	180	100

(2) ลักษณะของรั้วหรือกำแพงบ้านกับการเกิดคดีลักทรัพย์

จากผลการศึกษาลักษณะของรั้วหรือกำแพงบ้านกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ตามตารางที่ 5.48 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 150 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 30 ราย ผลการศึกษาพบว่า

กำแพงคอนกรีตทึบและมีลวดหนามสูงหรือมีเหล็กดัด มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 80.0 รองลงมาเป็นข้อคิดเห็นอื่น ๆ เช่น ไม่มีรั้ว รั้วต้นไม้และรั้วสังกะสีและมีลวดหนามข้างบน ร้อยละ 61.8 รั้วลวดหนามมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 66.7 รองลงมา กำแพงคอนกรีตทึบหรือมีกระจกโรยอยู่ข้างบน ร้อยละ 60.0

รั้วสังกะสีมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 3-5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 41.2 รองลงมาเป็นข้อคิดเห็นอื่น ๆ เช่น ไม่มีรั้ว รั้วต้นไม้และรั้วสังกะสีมีลวดหนามข้างบน ร้อยละ 10.5 กำแพงคอนกรีตทึบและมีลวดหนามสูงหรือมีเหล็กดัดและกำแพงคอนกรีตทึบหรือมีกระจกโรยอยู่ข้างบนมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์

มากกว่า 5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 6.7 รองลงมาเร็วไม้หรือคอนกรีต
โปรงร้อยละ 4.2

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของรั้วหรือ
กำแพงบ้านกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้ง
สมมติฐานว่า

H_0 : ลักษณะของรั้วหรือกำแพงบ้านไม่มีความ
สัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : ลักษณะของรั้วหรือกำแพงบ้านมีความสัมพันธ์กับ
จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (34.70) มีค่ามาก
กว่าค่าที่เปิดตาราง (24.70) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นลักษณะของรั้วหรือกำแพงบ้านมี
ความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1)

ตารางที่ 5.48 ลักษณะของรั้วหรือกำแพงบ้านกับการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	ลักษณะของรั้วหรือกำแพง	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	กำแพงคอนกรีตทึบและมี ลวดหนามสูงหรือมี เหล็กคัต	12 (80.0)	1 (6.7)	1 (6.7)	1 (6.7)	15 (100)
2	กำแพงคอนกรีตทึบหรือ มีกระจกระยอยู่ข้างบน	3 (20.0)	9 (60.0)	2 (13.3)	1 (6.7)	15 (100)
3	รั้วสังกะสี	3 (17.6)	7 (41.2)	7 (41.2)	-	17 (100)
4	รั้วไม้หรือคอนกรีตโปรง	12 (50.0)	9 (37.5)	2 (8.3)	1 (4.2)	24 (100)

ตารางที่ 5.48 (ต่อ)

ที่	ลักษณะของรั้วหรือกำแพง	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
5	รั้วลวดหนาม	1 (33.3)	2 (66.7)	-	-	3 (100)
6	อื่น ๆ เช่น ไม่มีรั้ว รั้วต้นไม้ พวกชะบา และกระถิน รั้วสังกะสี และมีลวดหนามข้างบน เป็นต้น ไม่ตอบ: 30 ราย	47 (61.8)	20 (26.3)	8 (10.5)	1 (1.3)	76 (100)
	รวม (N =150)	78 (52.0)	48 (32.0)	20 (13.3)	4 (2.7)	150 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 34.70, องศาอิสระ (df) = 15 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

ง. ลักษณะกายภาพภายในที่พักอาศัย

(1) ลักษณะกายภาพภายในบ้าน

จากผลการศึกษาลักษณะกายภาพภายในบ้านของผู้ถูกลักทรัพย์ตามตารางที่ 5.49 พบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 37.2 มีฝ้าบ้านและประตุมิคชิดมองไม่เห็นภายในบ้าน ร้อยละ 22.2 ติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจน ร้อยละ 8.3 ติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจนและมีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้าน ร้อยละ 7.2 มีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้าน ร้อยละ 7.2 ให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ เช่น เมื่อเปิดประตูบ้านจะเห็นภายในเฉพาะชั้นล่างทั้งหน้าบ้านและหลังบ้าน เวลาเปิดประตูมองไม่เห็นภายในบ้าน มีประตูหน้าต่างแต่ก็พอ

มองเห็นภายในได้ มีม่านบังตา เป็นต้น

ร้อยละ 4.4 ฝาบ้านและประตูมิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้าน และมีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้าน ร้อยละ 3.3 ตึกกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจนและให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ ร้อยละ 3.3 ฝาบ้านและประตูมิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้านและให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ ร้อยละ 1.7 มีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้านและให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ ร้อยละ 1.1 ตึกกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจน ฝาบ้านและประตูมิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้านและมีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้าน ร้อยละ 0.6 ตึกกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจน และฝาบ้านและประตูมิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้านและร้อยละ 3.3 ไม่ตอบแบบสอบถาม

จะเห็นว่าบ้านของผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่มีลักษณะกายภาพคือฝาบ้านและประตูมิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้าน ซึ่งลักษณะเช่นนี้อาจมีส่วนช่วยในการลดโอกาสของการเกิดคดีลักทรัพย์ได้ เนื่องจากทำให้ผู้ที่คิดจะทำการโจรกรรมมองไม่เห็นทรัพย์สินหรือสิ่งของมีค่าภายในบ้าน เมื่อขาดสิ่งล่อใจอาชญากรก็อาจหันไปทำการโจรกรรมในบ้านที่สามารถมองเห็นทรัพย์สินสิ่งของมีค่าจากภายนอกบ้านได้ จากข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามอาจแสดงให้เห็นว่า เจ้าของบ้านโดยทั่วไปซึ่งมีบ้านแบบตึกแถวที่มีประตูเหล็กยึดจะทำให้มองไม่เห็นทรัพย์สินสิ่งของมีค่าจากภายนอก

ตารางที่ 5.49 ลักษณะกายภาพภายในบ้าน

ที่	ลักษณะกายภาพของบ้าน	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ฝาบ้านและประตูมิดชิดมองไม่เห็นในบ้าน	67	37.2
2	ตึกกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจน	40	22.2
3	ตึกกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจนและมีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้าน	15	8.3
4	มีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้าน	13	7.2

ตารางที่ 5.49 (ต่อ)

ที่	ลักษณะกายภาพของบ้าน	จำนวนราย	ร้อยละ
5	อื่น ๆ เช่น เมื่อเปิดประตูบ้าน จะเห็นภายในเฉพาะชั้นล่างทั้งหน้า บ้านและหลังบ้าน เวลาเปิดประตู มองไม่เห็นภายในบ้าน มีประตู หน้าต่างแต่ก็พอจะมองเห็นภายในได้ มีผ้าม่านบังตา เป็นต้น	13	7.2
6	ฝาบ้านและประตูมิดชิดมองไม่เห็น ภายในบ้านและมีระเบียงยื่นนอก อาคารบ้าน	8	4.4
7	ติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคาร ชัดเจนและอื่น ๆ	6	3.3
8	ฝาบ้านและประตูมิดชิดมองไม่เห็น ภายในบ้านและอื่น ๆ	6	3.3
9	มีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้านและอื่น ๆ	3	1.7
10	ติดกระจกโปร่งมองเห็นภายใน อาคารชัดเจน ฝาบ้านและประตูมิดชิด มองไม่เห็นภายในบ้านและมีระเบียง ยื่นนอกอาคารบ้าน	2	1.1
11	ติดกระจกโปร่งมองเห็นภายใน อาคารชัดเจน ฝาบ้านและประตู มิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้าน	1	0.6
12	ไม่ตอบแบบสอบถาม	6	3.3
	รวม	180	100

(2) ลักษณะกายภาพภายในบ้านกับการเกิดคีล็กทรี

จากผลการศึกษาลักษณะกายภาพภายในบ้านกับความถี่ของการเกิดคีล็กทรีตามตารางที่ 5.50 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 167 รายและไม่ตอบแบบสอบถาม 17 ราย พบว่า

บ้านที่ติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจนฝาและประตูบานมิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้าน มีความถี่ของการเกิดคีล็กทรี 1 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 100 รองลงมาติด กระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจนและมีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้าน ร้อยละ 73.3 บ้านที่ฝาบ้านและประตูมิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้านและอื่น ๆ เช่น เมื่อเปิดประตูบ้านจะเห็นภายในเฉพาะชั้นล่างทั้งหน้าบ้านและหลังบ้าน เวลาเปิดประตูมองไม่เห็นภายในบ้าน มีประตูหน้าต่างแต่พอมองเห็นภายในได้และมีม่านหน้าต่าง เป็นต้น มีความถี่ของการเกิดคีล็กทรี 2 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 80.0 รองลงมา ฝาบ้านและประตูมิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้านและมีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้าน ร้อยละ 62.5

บ้านที่ติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจน ติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจน ฝาบ้านและประตูมิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้านและมีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้าน มีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้านและอื่น ๆ มีความถี่ของการเกิดคีล็กทรี 3-5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 50.0 รองลงมาติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจนและอื่น ๆ ร้อยละ 33.3 บ้านที่ฝาบ้านและประตูมิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้านและมีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้าน มีความถี่ของการเกิดคีล็กทรีมากกว่า 5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 12.5 รองลงมาติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจน ร้อยละ 2.5

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะกายภาพภายในบ้านกับความถี่ของการเกิดคีล็กทรี โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : ลักษณะกายภาพภายในบ้านไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกคีล็กทรี

H_1 : ลักษณะกายภาพภายในบ้านมีความสัมพันธ์กับ

จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (36.70) มีค่าน้อยกว่าค่าที่เปิดตาราง (43.77) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นลักษณะกายภาพภายในบ้านไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1)

ตารางที่ 5.50 ลักษณะกายภาพของบ้านกับการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	ลักษณะกายภาพภายในบ้าน	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	ติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจน	22 (55.0)	15 (37.5)	2 (5.0)	1 (2.5)	40 (100)
2	ฝาบ้านและประตูมิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้าน	35 (56.5)	18 (29.0)	8 (12.9)	1 (1.6)	62 (100)
3	ติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจนและฝาบ้านและประตูบ้านมิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้าน	1 (100)	-	-	-	1 (100)
4	มีระเบียงยื่นนอกอาคาร	8 (61.5)	4 (30.8)	1 (7.7)	-	13 (100)
5	ติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจนและมีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้าน	11 (73.3)	1 (6.7)	3 (20.0)	-	15 (100)

ตารางที่ 5.50 (ต่อ)

ที่	ลักษณะกายภาพภายในบ้าน	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
6	ฝาบ้านและประตูมิดชิด มองไม่เห็นภายในบ้าน และมีระเบียงยื่นนอก อาคารบ้าน	1 (12.5)	5 (62.5)	1 (12.5)	1 (12.5)	8 (100)
7	ติดกระจกโปร่งมอง เห็นภายในอาคารชัดเจน ฝาบ้านและประตูมิดชิด มองไม่เห็นภายในบ้าน และมีระเบียงยื่นนอก อาคารบ้าน	-	1 (50.0)	1 (50.0)	-	2 (100)
8	อื่น ๆ เช่น เมื่อเปิด ประตูบ้านจะเห็นภายใน เฉพาะชั้นล่างทั้งหน้า บ้านและหลังบ้าน เวลา เปิดประตู มองไม่เห็น ภายในบ้าน มีประตูหน้า ต่างแต่ก็พอจะมองเห็น ภายในได้ มีผ้าม่าน หน้าต่าง เป็นต้น	7 (53.8)	3 (23.1)	3 (23.1)	-	13 (100)
9	ติดกระจกโปร่งมองเห็น ภายในอาคารชัดเจนและ อื่น ๆ	4 (66.7)	-	2 (33.3)	-	6 (100)

ตารางที่ 5.50 (ต่อ)

ที่	ลักษณะกายภาพภายในบ้าน	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
10	ฝาบ้านและประตูมิดชิด มองไม่เห็นภายในบ้าน และอื่น ๆ	1 (20.0)	4 (80.0)	-	-	5 (100)
11	มีระเบียงยื่นนอกอาคาร บ้านและอื่น ๆ	1 (50.0)	-	1 (50.0)	-	2 (100)
	ไม่ตอบ 17 ราย					
	รวม (N =153)	91 (54.5)	51 (30.5)	22 (13.2)	3 (1.8)	167 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 36.70, องศาอิสระ (df) = 30 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

5.4 การรักษาความปลอดภัยของที่พักอาศัย

5.4.1 ปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อการเกิดคดีลักทรัพย์

ก. จุดเข้าออกของอาคาร

จากผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับตำแหน่งหรือจุดเข้าออก

ของอาคารตามตารางที่ 5.51 พบว่าเจ้าทุกข์คดีลักทรัพย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 42.2 ตอบว่า ประตูหน้า รองลงมาร้อยละ 17.2 ตอบว่าประตูหลังบ้าน ร้อยละ 15.0 ตอบว่าหน้าต่าง หลังบ้าน ร้อยละ 7.8 ตอบว่าหน้าต่างหน้าบ้าน ร้อยละ 4.4 ตอบว่าฝ้าหลังคา ร้อยละ 1.7 ตอบว่าใต้ถุนบ้าน และร้อยละ 10.6 ให้ความคิดเห็นอื่น ๆ มีเพียงร้อยละ 1.1 ที่ไม่ตอบแบบ สอบถาม

จะเห็นได้ว่าส่วนมากตอบว่าอาชญากรเข้ามาทางประตูหน้าบ้าน ซึ่งอาจเป็นเพราะบ้านส่วนมากเข้าออกทางประตูหน้าบ้านได้สะดวกกว่าประตูหลังบ้าน ซึ่งประตูหลังบ้านอาจติดกับบ้านอื่นในกรณีที่เป็นทาวน์เฮาส์ เป็นต้น และอาชญากรมักจะเข้าทำการโจรกรรมในขณะที่ไม่มีคนอยู่บ้านหรือคนในบ้านเข้านอนหมดแล้ว

ตารางที่ 5.51 ความคิดเห็นเกี่ยวกับตำแหน่งหรือจุดเข้าออกของอาชญากร

ที่	ความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดเข้าออกของอาชญากร	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ประตูหน้า	76	42.2
2	ประตูหลัง	31	17.2
3	หน้าต่างหลังบ้าน	27	15.0
4	หน้าต่างหน้าบ้าน	14	7.8
5	ฝ้าหลังคา	8	4.4
6	ใต้ถุนบ้าน	3	1.7
7	อื่น ๆ เช่น อาจเข้าทางประตูหน้าหรือประตูหลังบ้าน ประตูข้างบ้าน		
	ทึบฝ้าผนังเข้ามาทางห้องน้ำ ช่องระบายอากาศห้องน้ำ เป็นต้น	19	10.6
8	ไม่ตอบแบบสอบถาม	2	1.1
	รวม	180	100

ข. ผู้มีส่วนรู้เห็นในการลักทรัพย์

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับผู้คาดคะเนว่าเป็นผู้ลักทรัพย์หรือมีส่วนรู้เห็นในการลักทรัพย์ตามตารางที่ 5.52 พบว่า ผู้ถูกลักทรัพย์ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ที่คาดคะเนว่าเป็นผู้ลักทรัพย์หรือมีส่วนรู้เห็นในการลักทรัพย์ดังนี้คือ ส่วนใหญ่ร้อยละ 35.0 ตอบว่า

เป็นคนจากนอกหมู่บ้าน รองลงมาร้อยละ 26.7 ตอบว่าเป็นเพื่อนบ้านข้างเคียง ร้อยละ 3.9
 ตอบว่าเป็นญาติพี่น้องในบ้าน ร้อยละ 1.1 ตอบว่าเป็นเด็กรับใช้ในบ้าน และร้อยละ 28.9 ให้
 ข้อคิดเห็นอื่น ๆ เช่น เป็นคนงานก่อสร้างในบริเวณข้างเคียง เพื่อนบ้านข้างเคียงร่วมมือกับคนต่าง
 ถิ่น ญาติพี่น้องข้างบ้านซึ่งไม่ถูกกัน พ่อค้ารับซื้อของเก่า พวกติดยาเสพติด เป็นต้น มีเพียงร้อยละ
 4.4 ที่ไม่ตอบแบบสอบถาม

พบว่าส่วนมากเห็นว่าผู้ที่คาดคะเนว่าเป็นผู้ลักทรัพย์หรือมีส่วน
 รู้เห็นในการลักทรัพย์เป็นคนจากนอกหมู่บ้าน รองลงมาเป็นเพื่อนบ้านข้างเคียง การที่คาด
 คะเนว่าเป็นคนจากนอกหมู่บ้านมากกว่าคนในหมู่บ้านเดียวกัน อาจเป็นเพราะคิดว่าคนในหมู่
 บ้านเดียวกันคงจะไม่กล้าก่ออาชญากรรมเพราะอาจถูกติดตามจับกุมหรือสืบสวนสอบสวนได้ง่าย
 กว่าคนจากนอกหมู่บ้านโดยการตรวจค้นทรัพย์สินที่ได้ไปจากการโจรกรรม

ตารางที่ 5.52 ผู้ที่คาดคะเนว่าเป็นผู้ลักทรัพย์หรือมีส่วนรู้เห็นในการลักทรัพย์

ที่	ผู้ลักทรัพย์หรือมีส่วนรู้เห็นในการลักทรัพย์	จำนวนราย	ร้อยละ
1	คนจากนอกหมู่บ้าน	63	35.0
2	เพื่อนบ้านข้างเคียง	48	26.7
3	ญาติพี่น้องในบ้าน	7	3.9
4	เด็กรับใช้ในบ้าน	2	1.1
5	อื่น ๆ เช่น คนงานก่อสร้างใน บริเวณข้างเคียง เพื่อนบ้านข้างเคียง ร่วมมือกับคนต่างถิ่น ญาติพี่น้องข้าง บ้านซึ่งไม่ถูกกัน พ่อค้ารับซื้อของเก่า พวกติดยาเสพติด เป็นต้น	52	28.9
6	ไม่ตอบแบบสอบถาม	8	4.4
	รวม	180	100

5.4.2 การรักษาทฤษฎีสินภายในที่พักอาศัย

ก. การเปิดไฟฟ้าทิ้งไว้ในบ้าน

(1) การเปิดไฟฟ้าทิ้งไว้ในบ้าน

จากผลการศึกษาการเปิดไฟทิ้งไว้ในบริเวณบ้านใน

เวลากลางคืนของเจ้าทุกข์คดีลักทรัพย์ ตามตาราง 5.53 พบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 51.1 ไม่เปิดไฟทิ้งไว้ ร้อยละ 28.3 เปิดไฟทิ้งไว้ และร้อยละ 20.6 ไม่ตอบแบบสอบถาม การที่ไม่เปิดไฟทิ้งไว้ในเวลากลางคืนก็อาจเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดอาชญากรรม เพราะการเปิดไฟทิ้งไว้ นั้นเชื่อกันว่าแสงสว่างจะช่วยยับยั้งคนร้ายไม่ให้บุกรุกเข้าไปในบ้าน ซึ่งจากตาราง เจ้าทุกข์ที่ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ไม่ได้เปิดไฟทิ้งไว้

ตารางที่ 5.53 การเปิดไฟทิ้งไว้ในบริเวณบ้านในเวลากลางคืนขณะเกิดเหตุลักทรัพย์

ที่	การเปิดไฟทิ้งไว้	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ไม่เปิดไฟ	92	51.1
2	เปิดไฟ	51	28.3
3	ไม่ตอบแบบสอบถาม	37	20.6
	รวม	180	100

(2) การเปิดไฟทิ้งไว้ในบ้านกับการเกิดคดีลักทรัพย์

จากตารางที่ 5.51 ศึกษาการเปิดไฟทิ้งไว้ในบริเวณบ้าน

ในเวลากลางคืนขณะเกิดเหตุลักทรัพย์กับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 141 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 39 ราย ผลการศึกษาพบว่า

การเปิดไฟทิ้งไว้ในบริเวณบ้านในเวลากลางคืนขณะเกิดเหตุลักทรัพย์ มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ

54.0 รองลงมาไม่เปิดไฟทิ้งไว้ร้อยละ 50.5 การไม่เปิดไฟทิ้งไว้ในบริเวณบ้านในเวลากลางคืน
 ขณะเกิดเหตุลักทรัพย์มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 ครั้ง และ 3-5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยใน
 อัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 33.0 และร้อยละ 14.3 ตามลำดับ รองลงมาเปิดไฟทิ้งไว้ร้อยละ 30.0
 และร้อยละ 10.0 ตามลำดับ

การเปิดไฟทิ้งไว้ในบริเวณบ้านในเวลากลางคืนขณะเกิด
 เหตุลักทรัพย์ มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์มากกว่า 5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุด
 คือร้อยละ 6.0 รองลงมาไม่เปิดไฟทิ้งไว้ร้อยละ 2.2

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดไฟทิ้งไว้ใน
 บริเวณบ้านในเวลากลางคืนกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square)
 โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : การเปิดไฟทิ้งไว้ในบริเวณบ้านในเวลากลางคืน
 ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : การเปิดไฟทิ้งไว้ในบริเวณบ้านในเวลากลางคืน
 มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (1.94) มีค่าน้อยกว่า
 ค่าที่เปิดตาราง (7.82) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นการเปิดไฟทิ้งไว้ในบริเวณบ้านในเวลา
 กลางคืนไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1)

ศูนย์วิทยุตำรวจ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.54 การเปิดไฟทิ้งไว้ในบริเวณบ้านในเวลากลางคืนขณะเกิดเหตุลัทธิภัยกับการเกิดคดีลัทธิภัย

ที่	การเปิดไฟทิ้งไว้	จำนวนครั้งที่เกิดเหตุลัทธิภัย				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	เปิด	27 (54.0)	15 (30.0)	5 (10.0)	3 (6.0)	50 (100)
2	ไม่เปิด	46 (50.5)	30 (33.0)	13 (14.3)	2 (2.2)	91 (100)
	ไม่ตอบ 39 ราย					
	รวม (N = 141)	73 (51.8)	45 (31.9)	18 (12.8)	5 (3.5)	141 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 1.94, องศาอิสระ (df) = 3 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

ข. การปิดกัญแจประตูหรือหน้าต่างในบ้าน

(1) การปิดกัญแจประตูหรือหน้าต่างในบ้าน

จากผลการศึกษาถึงการปิดกัญแจประตูหน้าต่างตามตารางที่ 5.55 พบว่าเจ้าทุกข์คดีลัทธิภัยส่วนใหญ่ร้อยละ 81.1 ปิดกัญแจประตูหน้าต่างในช่วงเวลาที่เกิดเหตุลัทธิภัย มีเพียงร้อยละ 15.6 ที่ไม่ปิดกัญแจหน้าต่างส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 3.3 ไม่ตอบแบบสอบถาม การที่เจ้าทุกข์คดีลัทธิภัยส่วนมากปิดกัญแจประตูหน้าต่างอาจหมายถึงว่าขณะที่เกิดเหตุลัทธิภัยไม่มีคนอยู่ดูแลบ้านในเวลากลางวันหรือการลัทธิภัยอาจเกิดขึ้นในเวลากลางคืนในขณะที่ทุกคนเข้านอนหมดแล้ว

ตารางที่ 5.55 การปิดประตูหน้าต่างในบ้านในช่วงเวลาที่เกิดเหตุลัทธิภัย

ที่	การปิดประตูหน้าต่างในช่วงเกิดเหตุ	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ปิด	146	81.1
2	ไม่ปิด	28	15.6
3	ไม่ตอบแบบสอบถาม	6	3.3
	รวม	180	100

(2) การปิดประตูหน้าต่างในบ้านกับการเกิดคดีลัทธิภัย
จากตารางที่ 5.56 ศึกษาการปิดประตูหน้าต่างในบ้าน
กับความถี่ของการเกิดคดีลัทธิภัย โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 172 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม
8 ราย ผลการศึกษาพบว่า

การไม่ปิดประตูหน้าต่างมีความถี่ของการเกิดคดีลัทธิภัย
1 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 67.9 รองลงมาปิดประตูหน้าต่างในบ้านร้อยละ
51.4 การปิดประตูหน้าต่างในบ้านมีความถี่ของการเกิดคดีลัทธิภัย 2 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดย
ในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 32.6 รองลงมาไม่ปิดประตูหน้าต่างในบ้านร้อยละ 14.3

การไม่ปิดประตูหน้าต่างในบ้านมีความถี่ของการเกิดคดี
ลัทธิภัย 3-5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 14.3 รองลงมาปิดประตูหน้าต่าง
ในบ้านร้อยละ 13.2 การไม่ปิดประตูหน้าต่างในบ้านมีความถี่ของการเกิดคดีลัทธิภัยมากกว่า
5 ครั้งขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 3.6 รองลงมาปิดประตูหน้าต่างในบ้าน
ร้อยละ 2.8

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการปิดประตูหน้าต่าง
ในบ้านกับความถี่ของการเกิดคดีลัทธิภัย โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐาน
ว่า

H_0 : การปิดประตูหน้าต่างในบ้านไม่มีความสัมพันธ์
กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : การปิดประตูหน้าต่างในบ้านมีความสัมพันธ์กับ
จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (3.91) มีค่าน้อยกว่า
ที่เปิดตาราง (7.82) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นการ ปิดประตูหน้าต่างในบ้านไม่มีความ
สัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1)

ตารางที่ 5.56 การปิดประตูหน้าต่างในบ้านกับการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	การปิดประตูหน้าต่าง	จำนวนครั้งที่เกิดเหตุลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	ปิด	74 (51.4)	47 (32.6)	19 (13.2)	4 (2.8)	144 (100)
2	ไม่ปิด	19 (67.9)	4 (14.3)	4 (14.3)	1 (3.6)	28 (100)
	ไม่ตอบ 8 ราย					
	รวม (N =172)	93 (54.1)	51 (29.7)	23 (13.4)	5 (2.9)	172 (100)

ค่าไค สแควร์ (χ^2) = 3.91, องศาอิสระ (df) = 3 และระดับนัยสำคัญ (α)
= 0.05

ก. การมีโทรศัพท์ในที่พักอาศัย

(1) การมีโทรศัพท์ในที่พักอาศัย

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับการมีโทรศัพท์ในบ้านพักอาศัย ตามตารางที่ 5.57 พบว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ร้อยละ 52.8 มีโทรศัพท์ใช้ในบ้านพักอาศัย รองลงมาร้อยละ 46.1 ไม่มีโทรศัพท์ใช้ในบ้านพักอาศัยและร้อยละ 1.1 ไม่ตอบแบบสอบถาม จะเห็นได้ว่าส่วนมากมีโทรศัพท์ใช้ในบ้านพักอาศัย ซึ่งการมีโทรศัพท์ใช้อาจมีส่วนช่วยยับยั้งคนร้าย ในการก่ออาชญากรรมประเภทคดีลักทรัพย์ให้น้อยกว่าในเขตที่พักอาศัยที่ไม่มีโทรศัพท์ใช้ เพราะคนร้ายอาจเกรงว่าขณะที่ทำการลักทรัพย์เจ้าของบ้านหรือเพื่อนบ้านข้างเคียงอาจโทรศัพท์ไปแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจได้

ตารางที่ 5.57 การมีโทรศัพท์ในบ้านพักอาศัย

ที่	การมีโทรศัพท์ในบ้านพักอาศัย	จำนวนราย	ร้อยละ
1	มี	95	52.8
2	ไม่มี	83	46.1
3	ไม่ตอบคำถาม	2	1.1
	รวม	180	100

(2) การมีโทรศัพท์ในบ้านพักอาศัยกับการเกิดคดีลักทรัพย์

จากผลการศึกษาการมีโทรศัพท์ที่บ้านกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ ตามตารางที่ 5.58 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 171 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 9 ราย พบว่า

การไม่มีโทรศัพท์ที่บ้านพักอาศัยมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 64.6 รองลงมา มีโทรศัพท์ ร้อยละ

44.6 การมีโทรศัพท์ที่บ้านพักอาศัยมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 ครั้ง, 3-5 ครั้ง และมากกว่า 5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 34.8, ร้อยละ 15.2 และร้อยละ 5.4 ตามลำดับ รองลงมา ไม่มีโทรศัพท์ ร้อยละ 24.1, ร้อยละ 11.4 ตามลำดับ

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการมีโทรศัพท์ในบ้านพักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : การมีโทรศัพท์ในบ้านพักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : การมีโทรศัพท์ในบ้านพักอาศัยมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ที่คำนวณได้ (9.55) มีค่ามากกว่าค่าที่เปิดตาราง (7.82) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นการมีโทรศัพท์ในบ้านพักอาศัยมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1)

ตารางที่ 5.58 การมีโทรศัพท์ในบ้านพักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	โทรศัพท์ในบ้าน	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	มี	41 (44.6)	32 (34.8)	14 (15.2)	5 (5.4)	92 (100)
2	ไม่มี	51 (64.6)	19 (24.1)	9 (11.4)	-	79 (100)
	ไม่ตอบ 9 ราย					
	รวม (N =171)	92 (53.8)	51 (29.8)	23 (13.5)	5 (2.9)	171 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 9.55, องศาอิสระ (df) = 3 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

5.4.3 การป้องกันและรักษาทรัพย์สินในชุมชนที่พักอาศัย

ก. การมีแสงสว่าง

(1) การมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในชุมชนที่พัก

อาศัย

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะตามตารางที่ 5.56 พบว่าเจ้าของบ้านผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ร้อยละ 52.8 ตอบว่ามีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบ้านที่พักอาศัย รองลงมาร้อยละ 45.0 ตอบว่าไม่มีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบ้านที่พักอาศัย และร้อยละ 2.2 ไม่ตอบคำถาม

ส่วนมากมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบ้านที่พักอาศัย ซึ่งการมีแสงสว่างจากโคมไฟจะช่วยยับยั้งคนร้ายไม่ให้บุกรุกเข้าไปในบ้าน เนื่องจากเกรงว่าจะมีคนเห็นการก่ออาชญากรรมของตน

ตารางที่ 5.59 การมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะ

ที่	การมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะ	จำนวนราย	ร้อยละ
1	มี	95	52.8
2	ไม่มี	81	45.0
3	ไม่ตอบคำถาม	4	2.2
	รวม	180	100

(2) แสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะกับการเกิดคดีลักทรัพย์

จากผลการศึกษาค่าการมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบริเวณที่บริเวณที่พักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ ตามตารางที่ 5.60 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 169 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 11 ราย ผลการศึกษาพบว่า

การไม่มีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบริเวณที่พักอาศัยมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 59.0 รองลงมาคือแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะ ร้อยละ 49.5

การมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบริเวณที่พักอาศัยมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 ครั้ง, 3-5 ครั้ง และมากกว่า 5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 29.7, ร้อยละ 17.6 และร้อยละ 3.3 ตามลำดับ รองลงมาไม่มีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะ ร้อยละ 29.5 ร้อยละ 9.0 และร้อยละ 2.6 ตามลำดับ

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบริเวณที่พักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์โดยวิธีไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : การมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบริเวณที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : การมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบริเวณที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ที่คำนวณได้ (3.07) มีค่าน้อยกว่าค่าที่เปิดตาราง (7.82) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นการมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบริเวณที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1)

ตารางที่ 5.60 การมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบ้านพักอาศัยกับการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	แสงสว่างจากโคมไฟ สาธารณะ	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	มี	45 (49.5)	27 (29.7)	16 (17.6)	3 (3.3)	91 (100)
2	ไม่มี	46 (59.0)	23 (29.5)	7 (9.0)	2 (2.6)	78 (100)
	ไม่ตอบ 11 ราย					
	รวม (N = 169)	91 (53.8)	50 (29.6)	23 (13.6)	5 (3.0)	169 (100)

ค่าไค สแควร์ (χ^2) = 3.07, องศาอิสระ (df) = 3 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

ก. การมีตำรวจสายตรวจหรือยามในละแวกที่พักอาศัย

(1) การมีตำรวจสายตรวจหรือยามในละแวกที่พักอาศัย

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับการมีตำรวจสายตรวจหรือยาม

เข้ามาตรวจตราห้องที่ไนบริเวตที่พักอาศัยตามตารางที่ 5.61 พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ได้ให้ความสำคัญ
คิดเห็นเกี่ยวกับการมีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราห้องที่ไนบริเวตที่พักอาศัยครั้งนี้คือ
ส่วนใหญ่ร้อยละ 46.1 ตอบว่านาน ๆ ครั้ง รองลงมาร้อยละ 27.2 ตอบว่าไม่มี ร้อยละ 25.0
ตอบว่ามีบ่อยและร้อยละ 1.7 ไม่ตอบแบบสอบถาม

พบว่าส่วนมากตอบว่ามีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามา
ตรวจตราห้องที่ไนบริเวตที่พักอาศัยนาน ๆ ครั้ง รองลงมาตอบว่าไม่มี ซึ่งการมีตำรวจสายตรวจ
หรือยามเข้ามาตรวจตราห้องที่ไนบริเวตที่พักอาศัยนาน ๆ ครั้งหรือไม่มาตรวจตราเลยย่อมจะ
ส่งผลให้คนร้ายขาดความเกรงกลัวต่อกฎหมายและก่ออาชญากรรมประเภทคดีลักทรัพย์ในเคหะ
สถานมากขึ้น

ตารางที่ 5.61 การมีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราท้องที่ในบริเวณที่พักอาศัย

ที่	ตำรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราท้องที่	จำนวนราย	ร้อยละ
1	นาน ๆ ครั้ง	83	46.1
2	ไม่มี	49	27.2
3	มีบ่อย	45	25
4	ไม่ตอบแบบสอบถาม	3	1.7
	รวม	180	100

(2) การมีตำรวจสายตรวจหรือยามในบริเวณที่พักอาศัยกับ

การเกิดคดีลักทรัพย์

จากผลการศึกษากการมีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราท้องที่ในบริเวณที่พักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ตามตารางที่ 5.62 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 170 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 10 ราย พบว่า การมีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราในบริเวณที่พักอาศัยบ่อย ๆ มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 67.4 รองลงมา ไม่มีตำรวจสายตรวจหรือยามร้อยละ 52.2 การมีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราในบริเวณที่พักอาศัยนาน ๆ ครั้ง มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 ครั้ง และ 3 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 33.3 และร้อยละ 16.0 ตามลำดับ รองลงมาไม่มีตำรวจสายตรวจหรือยามร้อยละ 15.0 และร้อยละ 16.0 ตามลำดับ การมีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราในบริเวณที่พักอาศัยนาน ๆ ครั้ง มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์มากกว่า 5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 2.5 รองลงมามีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราในบริเวณที่พักอาศัยบ่อย ๆ ร้อยละ 2.3

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการมีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราในบริเวณที่พักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์โดย

วิธีไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : การมีตำรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราในบริเวณที่พักอาศัย ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : การมีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราในบริเวณที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ ที่คำนวณได้ (4.53) มีค่าน้อยกว่าค่าที่เปิดตาราง (12.59) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นการมีตำรวจ หรือยามเข้ามาตรวจตราในบริเวณที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1) ตารางที่ 5.62 การมีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราห้องที่ในบริเวณที่พักอาศัยกับการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	การมีตำรวจสายตรวจหรือยาม	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	มีบ่อย	29 (67.4)	9 (20.9)	4 (9.3)	1 (2.3)	43 (100)
2	นาน ๆ ครั้ง	39 (48.1)	27 (33.3)	13 (16.0)	2 (2.5)	81 (100)
3	ไม่มี ไม่ตอบ 10 ราย	24 (52.2)	15 (32.6)	16 (13.0)	1 (2.2)	46 (100)
	รวม (N =170)	92 (54.1)	51 (30.0)	23 (13.5)	4 (2.4)	170 (100)

ค่า ไค สแควร์ (χ^2) = 4.53, องศาอิสระ (df) = 6 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

ค. การมีบ่อหมยในละแวกที่พักอาศัย

(1) การมีบ่อหมยในละแวกที่พักอาศัย

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับการมีบ่อหมยในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัยของผู้ถูกลักทรัพย์ตามตารางที่ 5.63 พบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 66.7 ตอบว่าไม่มีบ่อหมยในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัย รองลงมาร้อยละ 31.1 ตอบว่ามีและให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ เช่น ปฏิบัติงานในช่วงกลางวัน ไม่ค่อยปฏิบัติงานและไม่รับผิดชอบมี 1 แห่ง, 2 แห่ง ห่างจากบ้าน 200 เมตร เป็นต้น และร้อยละ 2.2 ไม่ตอบแบบสอบถาม

จะเห็นได้ว่าส่วนมากตอบว่าไม่มีบ่อหมยในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัย ซึ่งการไม่มีบ่อหมยในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัยอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรมประเภทคดีลักทรัพย์ขึ้นบ่อย เนื่องจากขาดการตรวจตราดูแลคนแปลกหน้าที่เข้าออกในหมู่บ้านหรือชุมชนที่พักอาศัย รวมทั้งการตรวจคนผู้ที่มีพริตหรือต้องสงสัย และทำให้คนร้ายขาดการเกรงกลัวต่อการถูกจับกุมและการลงโทษตามกฎหมาย

ตารางที่ 5.63 การมีบ่อหมยในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัย

ที่	บ่อหมยในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัย	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ไม่มี	120	66.7
2	มี	56	31.1
3	ไม่ตอบแบบสอบถาม	4	2.2
	รวม	180	100

(2) การมีป้อมยามในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัยกับการเกิด

คดีลักทรัพย์

จากผลการศึกษาการมีป้อมยามในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ ตามตารางที่ 5.64 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 169 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 11 ราย พบว่า การมีป้อมยามในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัยมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 59.3 รองลงมาไม่มีป้อมยามร้อยละ 53.0

การไม่มีป้อมยามในชุมชนใกล้ที่พักอาศัยมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 32.2 รองลงมาไม่มีป้อมยามร้อยละ 24.1

การมีป้อมยามในชุมชนใกล้ที่พักอาศัยมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 3-5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 16.7 รองลงมาไม่มีป้อมยามร้อยละ 12.2

การไม่มีป้อมยามในชุมชนใกล้ที่พักอาศัยมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์มากกว่า 5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 2.6

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการมีป้อมยามในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัยกับการเกิดคดีลักทรัพย์โดยวิธีไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : การมีป้อมยามในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัยไม่มี
ความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : การมีป้อมยามในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัยมีความ
สัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ที่คำนวณได้ (3.03) มีค่าน้อยกว่า
ที่เปิดตาราง (7.82) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นการมีป้อมยามในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัยไม่มี
ความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1)

ตารางที่ 5.64 การมีป้อมยามในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	ป้อมยามในชุมชน	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	มี	32 (59.3)	13 (24.1)	9 (16.7)	-	54 (100)
2	ไม่มี	61 (53.0)	37 (32.2)	14 (12.2)	3 (2.6)	115 (100)
	ไม่ตอบ 11 ราย					
	รวม (N =169)	93 (55.0)	50 (29.6)	23 (13.6)	3 (1.8)	169 (100)

ค่าไค สแควร์ (χ^2) = 3.03, องศาอิสระ (df) = 3 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

ง. การรักษาทรัพย์สินในบริเวณที่พักอาศัยของผู้เสียหายคดีลักทรัพย์

จากผลการศึกษาการป้องกันและรักษาทรัพย์สินในบริเวณที่พักอาศัยตามตารางที่ 5.65 พบว่าเจ้าทุกข์คดีลักทรัพย์ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันและรักษาทรัพย์สินในบริเวณที่พักอาศัยดังต่อไปนี้ คำตอบที่มีผู้ตอบมากเป็นอันดับแรกคือ ปิดกุญแจทิ้งไว้ คำตอบที่มีผู้ตอบมากเป็นอันดับรองลงมาคือ มีลูกกรงหรือเหล็กดัดที่ประตูหน้าต่าง

อันดับสามคือหาคนมาเฝ้าบ้านตลอด ปิดกุญแจทิ้งไว้และมีลูกกรงหรือเหล็กดัดที่ประตูหน้าต่าง อันดับห้า ข้อคิดเห็นอื่น ๆ เช่น ติดโคมไฟรอบบ้าน นำของมีค่าไปซ่อนทุกครั้งที่ไม่มีคนอยู่บ้าน ผ่าฝังเพื่อนบ้าน จัด หายามประจำหมู่บ้านและเพิ่มจุดตรวจของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เป็นต้น อันดับหก ปิดกุญแจทิ้งไว้และมีโคมไฟเปิดไว้ที่ หน้าบ้านรวมทั้งมีลูกกรงหรือเหล็กดัดที่ประตูหน้าต่าง อันดับเจ็ดมีโคมไฟเปิดไว้ที่หน้าบ้านและมีลูกกรงหรือเหล็กดัดที่ประตูหน้าต่าง

อันดับแปด นำของมีค่าไปฝากธนาคาร อันดับเก้า ปิณฑุแจตั้งไว้และนำของมีค่าไปฝากธนาคารรวมทั้งมีลูกกรงหรือเหล็กคัตที่ประตูหน้าต่างและไม่ตอบแบบสอบถามอันดับสิบเอ็ดปิณฑุแจตั้งไว้และนำของมีค่าไปฝากธนาคาร หากคนมาเข้าบ้านตลอดและปิณฑุแจตั้งไว้รวมทั้งมีลูกกรงหรือเหล็กคัตที่ประตูหน้าต่าง อันดับสิบสาม มีสัตว์เลี้ยงเข้าบ้าน อันดับสิบสี่ หากคนมาเข้าบ้านตลอดและมีการติดสัญญาณเตือนภัย

พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากตอบว่าปิณฑุแจตั้งไว้รองลงมา มีลูกกรงหรือเหล็กคัตที่ประตูหน้าต่าง ซึ่งการป้องกันและรักษาทรัพย์สินในบริเวณที่พักอาศัยด้วยวิธีดังกล่าวข้างต้นนับว่าสะดวกและให้ความปลอดภัยพอสมควร แต่สำหรับอาชญากรที่มีความชำนาญแล้ว บางครั้งการลักคฤงแจตั้งไว้ก็ไม่สามารถจะป้องกันการโจรกรรมได้ เสมอไปจึงจำเป็นต้องเลือกใช้กุญแจที่มีคุณภาพดีและเหมาะสม สำหรับการมีลูกกรงหรือเหล็กคัตที่ประตูหน้าต่างก็เป็นวิธีการป้องกันการโจรกรรมที่นิยมกันทั่วไป แต่ก็อาจมีข้อเสียในเวลาที่เกิดเพลิงไหม้ อาจครอกเจ้าของบ้านเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ ถ้าเกิดลิมกุญแจไขประตูบ้าน ดังปรากฏเป็นข่าวในหนังสือรายวันอยู่บ่อย ๆ โดยเฉพาะลูกกรงหรือเหล็กคัตที่อยู่บนคาคฟ้าหรือบนตึกสูง ๆ เป็นต้น

ตารางที่ 5.65 การป้องกันและรักษาทรัพย์สินของผู้เสียหายคดีลักทรัพย์

ที่	การป้องกันและรักษาทรัพย์สินในบริเวณที่พักอาศัย	ตอบมาก เป็นอันดับที่
1	ปิณฑุแจตั้งไว้	1
2	มีลูกกรงหรือเหล็กคัตที่ประตูหน้าต่าง	2
3	หากคนมาเข้าบ้านตลอด	3
4	ปิณฑุแจตั้งไว้และมีลูกกรงหรือเหล็กคัตที่ประตูหน้าต่าง	3
5	อื่น ๆ เช่น ติดคอมไฟรอบบ้าน นำของมีค่าไปซ่อนให้มิดชิดทุกครั้ง ที่ไม่มีคนอยู่บ้าน ฝากฝังเพื่อนบ้าน จัดหายามประจำหมู่บ้านและเพิ่มจุด ตรวจของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เป็นต้น	5

ตารางที่ 5.65 (ต่อ)

ที่	การป้องกันและรักษาทรัพย์สินในบริเวณที่พักอาศัย	ตอบมากเป็นอันดับที่
6	ปิดกุญแจทิ้งไว้และมีคอมไฟเปิดไว้ที่หน้าบ้าน รวมทั้งมีลูกกรงหรือเหล็กดัดที่ประตูหน้าต่าง	6
7	มีคอมไฟเปิดไว้ที่หน้าบ้านและมีลูกกรงหรือเหล็กดัดที่ประตูหน้าต่าง	7
8	นำของมีค่าไปฝากธนาคาร	8
9	ปิดกุญแจทิ้งไว้และนำของมีค่าไปฝากธนาคาร รวมทั้งมีลูกกรงหรือเหล็กดัดที่ประตูหน้าต่าง	9
10	ไม่ตอบแบบสอบถาม	9
11	ปิดกุญแจทิ้งไว้และนำของมีค่าไปฝากธนาคาร	11
12	หากคนมาเฝ้าบ้านตลอดและปิดกุญแจทิ้งไว้ รวมทั้งมีลูกกรงหรือเหล็กดัดที่ประตูหน้าต่าง	11
13	มีสัตว์เลี้ยงเฝ้าบ้าน	13
14	หากคนมาเฝ้าบ้านตลอดและมีการติดสัญญาณเตือนภัย	14

5.5 ลักษณะทางสังคมของย่านที่พักอาศัย

5.5.1 ความสัมพันธ์ในชุมชน

(1) ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชน

จากผลการศึกษาความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชนตามตารางที่ 5.66 พบว่าเจ้าทุกซัดคือหลักทรัพย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 56.7 มีความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านหรือผู้อาศัยในชุมชนโดยช่วยเหลือระหว่างกันดี รองลงมาร้อยละ 41.1 ไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และร้อยละ 2.2 ไม่ตอบแบบสอบถาม

จะเห็นได้ว่าคุณตอบแบบสอบถามส่วนมากมีความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านหรือผู้อาศัยอยู่ในชุมชนโดยช่วยเหลือระหว่างกันดี ซึ่งการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น การฝากฝังบ้านไว้กับเพื่อนบ้านเมื่อต้องไปทำธุระนอกบ้านและไม่มีใครอยู่เฝ้าบ้านจะเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยป้องกันการเกิดคดีหลักทรัพย์ในเคหะสถาน

ตารางที่ 5.66 ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชน

ที่	ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชน	จำนวนราย	ร้อยละ
1	ช่วยเหลือระหว่างกันดี	102	56.7
2	ไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	74	41.1
3	ไม่ตอบแบบสอบถาม	4	2.2
	รวม	180	100

(2) ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชนกับการเกิดคดี

ลักทรัพย์

จากผลการศึกษาความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชนกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ ตามตารางที่ 5.67 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 169 ราย และไม่ตอบแบบสอบถาม 11 ราย พบว่า ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชนโดยช่วยเหลือระหว่างกันคื มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 58.0 รองลงมาไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันร้อยละ 47.8

ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชนโดยช่วยเหลือระหว่างกันที่มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 30.0 รองลงมาไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันร้อยละ 29.0 ความสัมพันธ์ของผู้อาศัยในชุมชนโดยไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 3-5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 18.8 รองลงมาช่วยเหลือระหว่างกันคือร้อยละ 10.0

ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชนโดยไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์มากกว่า 5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยในอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 4.3 รองลงมาช่วยเหลือระหว่างกันคือร้อยละ 2.0

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชนกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์โดยวิธี ไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐานว่า

H_0 : ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชนไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชนมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่า ไค สแควร์ที่คำนวณได้ (3.90) มีค่าน้อยกว่าค่าที่เปิดตาราง (7.82) มีระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชนไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1)

ตารางที่ 5.67 ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชนกับการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	ความสัมพันธ์ของผู้ อยู่อาศัย	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	ช่วยเหลือระหว่าง กันดี	58 (58.0)	30 (30.0)	10 (10.0)	2 (2.0)	100 (100)
2	ไม่ช่วยเหลือซึ่งกัน และกัน ไม่ตอบ	33 (47.8)	20 (29.0)	13 (18.8)	3 (4.3)	69 (100)
	รวม (N =169)	91 (53.8)	50 (29.6)	23 (13.6)	5 (3.0)	169 (100)

ค่าไค สแควร์ (χ^2) = 3.90, องศาอิสระ (df) = 3 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.05

5.5.2 ศาสนาของชุมชน

(1) ศาสนาของชุมชนในละแวกที่พักอาศัย

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยของผู้ถูกลักทรัพย์ตามตารางที่ 5.68 พบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 89.4 ตอบว่าศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยคือศาสนาพุทธ รองลงมาร้อยละ 6.7 ตอบว่าศาสนาอิสลาม ร้อยละ 1.1 ตอบว่าศาสนาคริสต์ และร้อยละ 2.8 ให้ข้อคิดเห็นอื่น ๆ เช่น พุทธ และอิสลาม, มีหลายศาสนา เป็นต้น

พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนมากตอบว่าศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยคือศาสนาพุทธ รองลงมาคือศาสนาอิสลาม การที่ศาสนามีความสำคัญต่อการเกิดคดีลักทรัพย์ของชุมชนเพราะศาสนาเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวให้คนกระทำความดีและละเว้นการกระทำชั่ว โดยเฉพาะใน

ชุมชนที่นับถือศาสนาอิสลามจะพบว่ามีการเกิดคดีลักทรัพย์น้อย เพราะผู้นับถือศาสนาอิสลามมักจะเคร่งครัดในเรื่องที่ขัดกับศาสนาและบทลงโทษของผู้ฝ่าฝืนคำสอนของศาสนาก็มีความรุนแรงทั้งทางด้านกฎหมายและทางด้านสังคม เนื่องจากสังคมไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ คำตอบที่ได้จากแบบสอบถามจึงสอดคล้องกับความเป็นจริง โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ

ตารางที่ 5.68 ศาสนาของชุมชนที่พักอาศัย

ที่	ศาสนาของชุมชน	จำนวนราย	ร้อยละ
1	พุทธ	161	89.4
2	อิสลาม	12	6.7
3	คริสต์	2	1.1
4	อื่น ๆ เช่น พุทธและอิสลาม, มีหลาย ศาสนา เป็นต้น	5	2.8
	รวม	180	100

(2) ศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยกับการเกิดคดีลักทรัพย์

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ตามตารางที่ 5.69 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถาม 173 รายและไม่ตอบแบบสอบถาม 7 ราย พบว่า

ชุมชนที่พักอาศัยที่มีศาสนาอื่น ๆ เช่น พุทธและอิสลาม, มีหลายศาสนา เป็นต้น มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 1 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 75.0 รองลงมาคือชุมชนที่นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 56.1 ชุมชนที่พักอาศัยที่นับถือศาสนาพุทธมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ 2 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 30.3 รองลงมาคือชุมชนที่นับถือศาสนาอิสลามและอื่น ๆ ร้อยละ 25.0

ชุมชนที่พักอาศัยที่นับถือศาสนาคริสต์มีความถี่ของการเกิดคดี
 ลักทรัพย์ 3-5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 50.0 รองลงมาคือชุมชนที่นับถือ
 ศาสนาอิสลามร้อยละ 41.7 ชุมชนที่นับถือศาสนาอิสลามมีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์มากกว่า
 5 ครั้งเป็นส่วนใหญ่โดยในอัตราสูงสุดคือร้อยละ 8.3 รองลงมาคือชุมชนที่นับถือศาสนาพุทธ
 ร้อยละ 2.6

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างศาสนาของชุมชนที่พัก
 อาศัยกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์โดยวิธีไค สแควร์ (Chi Square) โดยตั้งสมมติฐาน
 ว่า

H_0 : ศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวน
 ครั้งที่ถูกลักทรัพย์

H_1 : ศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับจำนวน
 ครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สรุปค่าไค สแควร์ที่คำนวณได้ (14.96) มีค่ามากกว่าค่าที่
 เปิดตาราง (14.68) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.1 ดังนั้นศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์
 กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ (ปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1)

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.69 ศาสนาของชุมชนที่พัวพันกับความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์

ที่	ศาสนาของชุมชน	จำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์				รวม
		1 ครั้ง	2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
		จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	จำนวน %	
1	พุทธ	87 (56.1)	47 (30.3)	17 (11.0)	4 (2.6)	155 (100)
2	อิสลาม	3 (25.0)	3 (25.0)	5 (41.7)	1 (8.3)	12 (100)
3	คริสต์	1 (50.0)	-	1 (50.0)	-	2 (100)
4	อื่น ๆ เช่น พุทธ และอิสลาม, มีหลายศาสนา เป็นต้น ไม่ตอบ 9 ราย	3 (75.0)	1 (25.0)	-	-	4 (100)
	รวม (N =173)	94 (54.3)	51 (29.5)	23 (13.3)	5 (2.9)	173 (100)

ค่าไค สแควร์ (χ^2) = 14.96, องศาอิสระ (df) = 9 และระดับนัยสำคัญ (α) = 0.1

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย